

New York Times Bestseller

ALENKA V ŘÍŠI ZOMBÍÍ

GENA SHOWALTEROVÁ

Setněte jim hlavy!

FRAGMENT

Alenka v říši zombií

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Gena Showalterová

Alenka v říši zombií – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ALENKA
V ŘÍŠI ZOMBÍÍ

ALENKA V ŘÍŠI ZOMBÍÍ

GENA SHOWALTEROVÁ

Věnování

V první řadě musím poděkovat Bohu. Po dokončení hrubé verze tohoto příběhu jsem velmi onemocněla. Několik měsíců jsem nemohla pracovat; trpěla jsem příliš silnou bolestí. Začala jsem hledat Pána a on mě uzdravil. Během tohoto období se Alici otevřel zcela nový svět a já jsem spatřila místa, která jsem dosud neviděla. Vytvoření tohoto „světa divů“ pro mě znamenalo výzvu, ale zároveň to bylo jednou z nejvíce naplňujících zkušeností mého života.

Dále chci poděkovat studentům Marlowovy střední školy v Oklahomě, že mě u sebe strpěli, a Leighu Heldemonovi, Emmetu Harrisonovi, Sony Harrisonovi, Vicki Tolbertové, Miku Tolbertovi a Cathy Hazelové za to, že pro mě všechno připravili. Také chci poděkovat Jaysonu Brownovi, Justynu Brownovi, Autumn Jacksonové, Cassandře Howardové, Allison Collindové a Austinu Tinneyemu, že se mnou ještě chvíli zůstali a povídali si se mnou. To byl zážitek!

Musím hluboce smeknout před Lauren Floydovou za to, že přečetla hrubou verzi a řekla mi k ní svůj upřímný názor. Pomohla mi vytvarovat některé postavy, a já jsem jí za to navždy vděčná.

Musím hluboce smeknout i před Jill Monroeovou, Roxanne St.Clairovou, Louisou Edwardsovou, Kristen Painterovou a Candace

Havensovou, pěti úžasně talentovanými a krásně nádhernými ženami (Ano, řekla jsem krásně nádhernými.) Spolu s nimi jsem se zúčastnila konference spisovatelů. Byl to nejlepší víkend mého života. Nikdy nezapomenu na tamní jídlo, rozhovory a lásku.

Obrovský dík zaslouží lidé v mém životě – kteří se mnou musejí každý den žít. Max, Roy Showtime, Torrence Vee Merryweather, Haden Tolbert, Seth Tolbert, Chloe Tolbertová, Nate a Meg Hurtovi, Parsk a Finn Quineovi, Shane a Kemmi Tolbertovi, Christy Jamesová, Auston a Casey Dowlingovi, David a Paula Dowlingovi, Shonna a Kyle Hurtovi, Michelle a Cody Quineovi, Matt a Jennifer Showalterovi. Michael Showalter, Pennye a Terry Edwardsovi, Mark a Cindy Watleyovi, máma a táta a Kresley a Swede Cole.

(I oni jsou krásně nádherní!)

Tohle věnování by nebylo kompletní bez zmínky o fantastické, neuvěřitelné a skutečně úžasné Natashye Wilsonové. Její dychtivost a zájem mě nikdy nepřestanou udivovat. Prošla tuto knihu tolikrát, co já a pracovala nad rámec svých povinností. Poslalo mi tě samo nebe!

VZKAZ OD ALENKY

Kdyby mi někdo řekl, že se celý můj život změní v okamžiku mezi dvěma údery srdce, musela bych se mu vysmát. Z báječného na tragický? Z nevinného na zničený? Ale prosím vás.

Přesně tak se to ale stalo. Během jediného úderu srdce. Během jediného mrknutí, nádechu, vteřiny jsem přišla o všechno, co jsem znala a měla ráda.

Jmenuji se Alenka Bellová a v den svých šestnáctých narozenin jsem ztratila matku, kterou jsem milovala, sestru, kterou jsem zbožňovala, a otce, kterému jsem nerozuměla do chvíle, než bylo příliš pozdě. Do úderu srdce, v němž se celý můj svět zhroutil, a kolem mě se vytvořil zcela nový.

Můj otec měl pravdu. Mezi námi se pohybují příšery.

V noci tihle živí mrtví, tyhle... zombie... vstávají ze svých hrobů a prahnou po tom, co ztratili. Po životě. Sežerou vás. Nakazí vás. A pak vás zabijí. Pokud se to stane, i vy pak budete vstávat ze svého hrobu. Je to nekonečný cyklus, skoro jako když myš běhá v kole z ostnatého drátu, krvácí a umírá, a zatímco se ostny noří hlouběji do jejího těla, ona ten smrtící pohyb kola nedokáže zastavit.

Tyhle zombie necítí strach a neznají bolest. Mají ale hlad. Strašný hlad. Existuje jen jediný způsob, jak je zastavit – ale já vám ho neřeknu. Musím vám ho ukázat. Můžu vám jenom říct, že proti zombiím musíme bojovat, musíme je zneškodnit.

A abychom proti nim mohli bojovat, musíme se k nim dostat blíž. Musíme být trochu odvážní a hodně šílení.

Ale víte co? I když mě svět bude považovat za blázna, raději budu bojovat, než se po zbytek života schovávat před pravdou. Zombie jsou skutečné. Číhají tam venku.

Jestli nebudete dost ostražití, dostanou i vás.

Takže. Jo. Měla jsem poslouchat svého otce. Varoval mě, znovu a znovu, abych nechodila v noci ven, abych se netoulala po hřbitově a nikdy, za žádných okolností, nevěřila nikomu, kdo by po mně něco takového chtěl. Škoda že se neřídil vlastní radou – bohužel mi uvěřil a nechal se přesvědčit k obojímu.

Přeju si, abych mohla vrátit čas a spoustu věcí udělat jinak. Řekla bych své sestře ne. Nikdy bych neprosila svou matku, aby promluvila s mým otcem. Zakázala bych si plakat. Zavřela bych si ústa na zámek a spolkla bych všechna nenávislná slova. A kromě toho bych svou sestru, svou mámu i svého tátu ještě naposledy objala. A řekla jim, že je mám ráda.

Přeju si... jo, moc si to přeju.

DO NORY ZOMBIÍ

Před šesti měsíci

„Prosím, Alenko. Prosím.“

Ležela jsem rozvalená na dece na naší zahradě a pletla jsem věneček ze sedmikrásek pro svou mladší sestru. Slunce zářilo a na nekonečné, jasně modré obloze se vznášely naducané bílé obláčky. Vdechovala jsem intenzivní vůni léta v Alabamě, v níž se mísil zimolez a levandule, a snažila se rozeznat některé tvary. Viděla jsem dlouhou stonožku. Motýla s roztrženým křídlem. Vypaseného králíka, který hopsal k vysokému stromu.

Osmiletá Emma tančila kolem mě. Oblékla si třpytkami posetý baletní úbor a do zad ji bušily její culíky. Byla miniaturní kopii naší matky a naprostým opakem mě samotné.

Obě měly uhlazené tmavé vlasy a nádherně tvarované zlatavé oči. Máma byla malá, měla sotva metr šedesát, a Em podle mě nikdy nebude mít přes metr pětapadesát. A já? Já mám vlnité, blondaté, téměř bílé vlasy, velké modré oči a nekonečně dlouhé nohy. Se svým metrem sedmasedmdesát jsem vždycky byla vyšší než většina kluků ve škole a nikdy jsem mezi své spolužáky nezapadla – kamkoliv jsem šla, všichni na mě zírali a pohledem se ptali, co jsem to za žirafu.

Kluci se o mě nikdy nezajímali, ale nedokázala jsem spočítat, kolikrát jsem někoho zahlédla slintat nad mou mámou, kdykoliv

prošla kolem, nebo kolikrát jsem někoho zaslechla pískat, když se máma pro něco sehnula.

„A-lééén-kóóó.“ Ve snaze získat mou pozornost teď Em vedle mě podupávala nožkou. „Posloucháš mě?“

„Zlatíčko, už jsme to probíraly snad tisíckrát. Tvůj recitál možná začíná, když svítí slunce, ale končí až za tmy, a dobře víš, že nás táta nikdy nepustí z domu. A máma souhlasila, že tě zapíše do kurzu, teprve až jsi odpřísáhla, že se nebudeš vztekat, když to někdy nestihneš na hodinu nebo na co? Na recitál.“

Postavila se nade mě a opřela se svými roztomilými střevíčky o moje ramena. Její drobné tělo vrhlo dostatečně velký stín, aby mi zastínil obličej. Viděla jsem teď jenom ji, orámovanou mihotavou zlatavou září, jak sepjatýma rukama prosí. „Dnes máš narozeniny, a já vím, já vím, ráno jsem na to zapoměla... a teď odpoledne taky... ale minulý týden jsem věděla, že je budeš mít – vzpomínáš si, jak jsem to říkala mámě, že? – a teď jsem si znovu vzpomněla, copak se to nepočítá? Jasně že jo,“ dodala, než jsem stačila cokoliv říct. „Táta udělá všechno, oč ho požádáš. Takže když ho poprosíš, aby nás pustil, a... a...“ žadonila úpěnlivě, „a když mu řekneš, aby přišel a podíval se na mě, udělá to.“

Moje narozeniny. Jo. Moji rodiče taky zapoměli. Zase. Na rozdíl od Em si ale vůbec nevzpomněli. A nevzpomenou. Minulý rok byl táta příliš zaneprázdněný pitím jednoho panáka jednosladové whisky za druhým a mumláním o příšerách, které viděl jen on sám, a máma měla zase plné práce s uklízením nepořádku, který kolem sebe nechával. Jako vždycky.

Letos si máma schovala do zásuvek lístečky, které jí to měly připomenout (našla jsem je), a jak Em poznamenala, moje mladší sestra dokonce udělala přímou narážku slovy: „Hej, Alenka bude mít brzo narozeniny a já myslím, že si zaslouží pořádnou oslavu!“ Ale dnes ráno jsem se probudila a bylo to úplně stejné jako jindy. Nic se nezměnilo.

Ale to je jedno. Sice jsem byla o rok starší a konečně mi bylo sladkých šestnáct, ale můj život byl pořád stejný. Upřímně, bylo mi to fuk. Přestalo mi to vadit už dávno.

Em to ale fuk nebylo. Chtěla, co já jsem nikdy neměla: veškerou jejich pozornost.

„Jelikož dnes mám narozeniny já, neměla bys udělat něco ty pro mě?“ zeptala jsem se. Trochu jsem doufala, že tímhle

škádlením zapomene na své první baletní představení a svou roli princezny, o které ráda prohlašovala, že „se pro ni narodila“.

Zafala ruce v pěsti a dala je v bok. Byla ztělesněním nevinnosti a pobouření a já ji milovala ze všeho nejvíc na celém světě. „Haló! Dovolit ti to pro mě udělat je můj dárek pro tebe.“

Snažila jsem se nevypřsknout smíchy. „Opravdu?“

„Jo, protože vím, že mě tak toužíš vidět v té roli, že prakticky slintáš.“

Spratek. S její logikou jsem ale nedokázala polemizovat. Opravdu jsem ji chtěla vidět.

Vzpomněla jsem si na večer, kdy se Emma narodila. Sžírala mě směsice strachu a nadšeného očekávání. Stejně jako to rodiče udělali při mém narození, i tentokrát se rozhodli zavolat porodní asistentku, která chodila k lidem domů, aby máma nemusela opustit dům, až ten velký okamžik přijde.

I tento plán však selhal.

Než jí začaly kontrakce, slunce už dávno zapadlo, a táta odmítl porodní asistentce otevřít dveře ze strachu, že s ní dovnitř proklouzne i nějaká příšera.

Takže u Emmina porodu asistoval táta, zatímco nás máma málem ukřičela k smrti. Já jsem se schovávala pod příkrývkou a celou dobu jsem se trásla a plakala strachy.

Když se pak konečně všechno utišilo, vkradla jsem se do ložnice. Chtěla jsem se ujistit, že všichni přežili. Máma si hověla na posteli a táta pobíhal kolem. Nesměle jsem se připlížila k posteli a, mám-li být upřímná, hrůzou jsem zalapala po dechu. Děťátko vůbec nebylo pěkné. Bylo rudé a vrásčité a mělo chlupaté uši. (Šeredné tmavé chlupy naštěstí brzy vypadaly.) Máma byla samý úsměv. Mávla na mě, abych si pochovala svou „novou nejlepší kamarádku“.

Posadila jsem se vedle ní a opřela se o naducané polštáře. Položila mi do náruče vrnící raneček. Děťátko špulilo růžovou pusinku, mávalo pěstičkami a mžouralo na mě očima tak krásnýma, že je mohl stvořit jen sám Bůh.

„Jak ji pojmenujeme?“ zeptala se máma.

Když mě za prst chytily jemné a teplé, kraťoučké, boubelaté prstíčky, uznala jsem, že ty chlupaté uši nejsou koneckonců tak hrozná. „Lily,“ odpověděla jsem. „Dáme jí jméno Lily.“ Měla jsem knihu o květinách a lilie z nich byly nejkrásnější.

Máma se jemně zachichotala. „Líbí se mi to. Co třeba Emmaline Lily Bellová? Babička se jmenuje Emmaline a bylo by pěkné projevit jí stejnou úctu, jakou jsme projevili tátově matce, když ses narodila ty. Můžeme tomuhle malému zázraku zkráceně říkat Emma, ale my tři budeme sdílet nádherné tajemství. Ty jsi moje Alenka Rose a ona je moje Emma Lily a společně tvoříte mou dokonalou kyticí.“

Nepotřebovala jsem si to rozmýšlet. „Fajn. Jsme dohodnuté!“

Emma zavrnila a já jsem to brala jako souhlas.

„Alenko Rose,“ oslovila mě teď Emma. „Zase ses ztratila ve svých myšlenkách a já tě zrovna tolik potřebuju.“

„Dobře, fajn,“ vzdychla jsem. Nemohla jsem ji nechat na holičkách. Nikdy jsem to neudělala a nikdy to neudělám. „Za tátou ale nepůjdu. Promluvím s mámou a přinutím ji, aby to s ním probrala ona.“

První jiskřička naděje vzplála. „Opravdu?“

„Ano, opravdu.“

Po tváři se jí rozlil širokánský úsměv a zase začala poskakovat jako kůzle. „Prosím, Alenko. Musíš za ní zajít teď hned. Nechci přijít pozdě. Jestli bude táta souhlasit, musíme vyrazit co nejdřív, abych se mohla s ostatními děvčaty rozcvičit. Prosím. Hnééé.“

Posadila jsem se a položila jsem jí kolem krku sedmikráskový věneček. „Víš, že pravděpodobnost úspěchu je velmi nízká, že?“

Hlavní pravidlo naší domácnosti znělo: nikdy nevycházej z domu, pokud se nemůžeš vrátit před setměním. Táta z našeho domu udělal pevnost proti příšerám a ujistil se, že se k nám žádné nedostanou. V noci jsme museli zůstat uvnitř. Všichni tam venku, v tom velkém zlém světě, zůstali bez ochrany a stali se lovnou zvěří.

Kvůli tátově paranoie a pomýlenosti jsem vynechala bezpočet školních akcí a sportovních utkání. Nikdy jsem nešla na rande. Jasně, mohla jsem jít na rande třeba v sobotu v poledne nebo v jinou takhle hloupou dobu, ale abych řekla pravdu, o žádného kluka jsem ani nestála. Nechtělo se mi nikomu vysvětlovat, že je můj otec blázen a že nás zavírá do speciálně upraveného suterénu, který vybudoval jako další ochranu před bubáky, kteří neexistují. Jo, senzační.

Em mě prudce objala. „Ty to dokážeš. Já vím, že ty to dokážeš. Ty dokážeš všechno!“

Její víra ve mně byla... až zahanbující. „Udělám, co budu moct.“
„Ty můžeš – ale fuj!“ Svrátila obličej odporem a odskočila ode mě co nejdál. „Jsi celá zpocená a mokrá, a teď jsem zpocená a mokrá i já!“

Se smíchem jsem se na ni vrhla. Zaječela a rozběhla se pryč. Asi před půlhodinou jsem se opláchlá hadicí v naději, že se trochu ochladím. Ale to jí samozřejmě říkat nebudu. Trocha legrace a mučení mezi sourozenci neuškodí.

„Zůstaň venku, jo?“ Co kdyby máma řekla něco, co by urazilo její city nebo kdybych já řekla něco, kvůli čemu by si vyčítala, že mě o to vůbec požádala? Určitě by plakala. A já jsem nesnášela, když plakala.

„Jasně, jasně,“ přikývla a zvedla dlaně na znamení, že se vzdává.

Jako by mě tím spěšným ujištěním mohla obalamutit. Bezpochyby měla v plánu připlížit se za mnou a poslouchat. Ta holka byla opravdu prohnaná. „Slib mi to.“

„Nemůžu uvěřit, že o mně pochybuješ.“ Jemnou ručkou teatrálně mávala kolem svého srdce. „To bolí, Alenko. To opravdu bolí.“

„Zaprvé, velká gratulace. Tvoje herectví se ohromně zlepšilo,“ zatleskala jsem jí. „Zadruhé, řekni to nebo se vrátím na deku a budu se dál opalovat.“

Ušklíbla se, postavila se na prsty u nohou, roztáhla ruce a pomalu zvedla jednu nohu. Zrovna v té chvíli se slunce rozhodlo poslat jejím směrem jantarový paprsek a vytvořilo tak dokonalý reflektor na její dokonalou piruetu.

„Fajn, fajn, slibuju. Už jsi šťastná?“

„Sublimačně.“ Možná byla prohnaná, ale nikdy neporušila slib.

„Budu předstírat, že vím, co to znamená.“

„To znamená – no, to nic.“ Schválně jsem se to oddalovala a věděla jsem to. „Už jdu.“

Se stejným nadšením, jako bych šla na popravu, jsem vstala a vydala se k domu, dvoupatrové budově, kterou můj táta postavil v nejlepších dnech svého stavebnického období. Dole byly hnědé cihly a nahoře bílo-hnědé dřevo. Dům vypadal trochu jako krabice, byl úžasně průměrný a lehce zapomenutelný. Ale jak říkal táta, přesně o to mu šlo.

Moje pantofle klapaly o podlahu a v hlavě jsem si do rytmu opakovala mantru. *Nesmíš selhat. Nesmíš selhat. Konečně jsem*

stála před skleněnými dveřmi, které vedly do naší kuchyně, a spatřila mámu, která pobíhala mezi dřezem a sporákem. Chvíli jsem ji s roztřeseným žaludkem pozorovala.

Nebud' bábovka. To zvládneš.

Zatlačila jsem do dveří a vešla dovnitř. Ve vzduchu voněl česnek, máslo a rajčatová omáčka. „Ahoj,“ pozdravila jsem mámu a doufala jsem, že to neznělo moc vyděšeně.

Máma vzhledla od cedníku s kouřícími nudlemi a usmála se. „Ahoj, holčičko. Už zůstaneš doma nebo sis jen udělala přestávku?“

„Jen přestávku.“ Být každou noc uvězněná doma mě nutilo trávit přes den venku tolik času, kolik se jen dalo. Skutečnost, že jsem při opalování většinou získala barvu vařeného humra, na tom nic nezměnila.

„No, jdeš v pravý čas. Špagety už jsou skoro hotové.“

„Jo, fajn, dobře.“ Během letních měsíců jsme vždy večeřeli přesně v pět. V zimě už ve čtyři. Bez ohledu na roční období jsme tak vždy mohli být ještě před setměním bezpečně ve svých pokojích.

Zdi byly obložené nějakým druhem oceli a všechny dveře a zámky byly zcela neproniknutelné. Všechny tyhle věci činily z našeho domu až přespříliš bezpečný futuristický žalář. No ale zkuste se hádat s bláznem.

Udělej to. Řekni to. „Takže, ehm, jo.“ Přešlápla jsem z nohy na nohu. „Dnes mám narozeniny.“

Poklesla jí čelist a z tváří jí zmizela barva. „Ach... holčičko. Je mi to líto. Nechtěla jsem... Měla jsem si vzpomenout... Dokonce jsem si udělala poznámky. Všechno nejlepší,“ dokončila nepřesvědčivě. Rozhlédla se kolem, jako by doufala, že se někde, třeba silou její vůle, objeví nějaký dárek. „Cítím se hrozně.“

„Nedělej si starosti.“

„Udělám něco, čím bych ti to vynahradila. Přísahám.“

A tak začalo vyjednávání. Narovнала jsem ramena. „Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě.“

„Dobře, protože Em má dnes večer recitál a já tam chci jít.“

Přestože z její tváře vyzařoval smutek, zavrtěla hlavou ještě dřív, než jsem skončila. „Ty víš, že táta s tím nikdy nebude souhlasit.“

„Tak s ním promluv. Přesvědč ho.“

„Nemůžu.“

„Proč ne?“

„Protože,“ zasténala.

Milovala jsem tuhle ženu, opravdu jsem ji milovala, ale dokázala mě rozčítit jako nikdo jiný. „Protože proč?“ naléhala jsem. I kdyby se rozplakala, nehodlala jsem s tím přestat. Raději snesu její slzy než ty Emminy.

Máma se otočila, stejně elegantně jako Emma, vzala cedník a vyklopila jeho obsah do hrnce. Zvedla se pára a obklopila ji, takže na okamžik vypadala jako součást nějakého snu. „Emma zná pravidla. Pochopí to.“

Stejně jako jsem to musela pochopit já, znovu a znovu, dokud jsem to úplně nevzdala? Zachvátil mě vztek. „Proč to děláš? Proč s ním vždycky souhlasíš, když víš, že je víc než blázen?“

„On není –“

„Je!“ Zadupala jsem stejně jako Emma.

„Tíše,“ napomenula mě. „Je nahoře.“

Jo, a vsadím, že je jako vždy opilý.

„Už jsme o tom mluvily, holčičko,“ dodala. „Věřím, že tvůj otec vidí něco, co my ostatní ne. Ale než ho nebo mě začneš kamenovat, podívej se do Bible. Kdysi dávno našeho Pána a Vykupitele pronásledovali. Tisíce lidí o Ježíši pochybovaly.“

„Táta není Ježíš!“ Ani do kostela s námi většinou nechodil.

„Já vím, a taky nic takového netvrdím. Věřím ale, že kolem nás existují síly. Síly dobré, ale i zlé.“

Nemínala jsem se s ní zaplést do další debaty o dobrou a zlu. Prostě jsem nemohla. Věřila jsem v Boha a věřila jsem, že existují andělé a démoni, ale se zlem jsme se nikdy potýkat nemuseli, že ne? „Přála bych si, aby ses s ním rozvedla,“ zamumlala jsem a hned jsem se lítostí kousla do jazyka – omluvit jsem se ale odmítla.

Máma sedm dní v týdnu pracovala z domova. Přepisovala lékařské zprávy, takže neustále seděla u svého počítače. O víkendech, jako třeba v tenhle nádherný sobotní podvečer, fungovala jako tátova pečovatelka. Myla ho, obsluhovala ho a pečovala o něj. Zasloužila si ale mnohem víc. Byla dobrosrdečná a milá a někdo by měl pečovat taky o ni.

„Většina dětí chce, aby jejich rodiče zůstali spolu,“ poznamenala ostře.

„Já nejsem jako většina dětí. Díky vám.“ Můj hlas zněl ještě ostřeji.

Já jen... Toužila jsem po tom, co měly ostatní děti. Po normálním životě.

Jako mávnutím kouzelného proutku z ní vyprchal veškerý hněv. Vzdechla: „Alenko, drahoušku, já vím, že je to těžké. Já vím, že chceš něco víc, a jednoho dne to budeš mít. Odmaturuješ, najdeš si práci, odstěhuješ se, půjdeš na vysokou, zamiluješ se, budeš cestovat a dělat všechno, co si přeješ. Ale prozatím žijíš tady, v domě tvého otce, který tu určuje pravidla. A ty je budeš dodržovat a respektovat jeho autoritu.“

Znělo to jako z příručky pro rodiče, z kapitoly: *Co říct, když pro své dítě nemáte žádnou skutečnou odpověď.*

„Anebo,“ pokračovala, „až budeš mít vlastní domácnost, si možná uvědomíš, že otec všechny ty věci dělal, aby nás ochránil. Má nás moc rád a naše bezpečí je pro něj ta nejdůležitější věc na světě. Kvůli tomu se na něj nemůžeš zlobit.“

Měla jsem to tušit. Proslov o dobru a zlu se vždy stočí na lásku a nenávisť. „Viděla jsi někdy aspoň jednu z těch jeho příšer?“ zeptala jsem se.

Rozhostilo se ticho. Máma se nervózně zasmála. „Odmítla jsem ti na tuhle otázku odpovět už aspoň tisíckrát, tak proč si myslíš, že ti na ni odpovím dnes?“

„Považuj to za opožděný dárek k narozeninám, protože mi nechceš dát, co opravdu chci.“ Byla to rána pod pás a já to moc dobře věděla. Ale jak už jsem řekla, neměla jsem v úmyslu se omlouvat.

Trhla sebou. „Odmítám se o tom s vámi děvčaty bavit, protože bych vás nerada ještě víc vyděsila.“

„Ale my nejsme vyděšené,“ vyhrkla jsem. „Jen ty!“ *Uklidni se. Zhluboka se nadechni... a vydechni...* Musím se chovat rozumně. Jestli začnu vyšilovat, pošle mě do mého pokoje a všemu bude konec. „Za ta léta jsi určitě viděla aspoň jednu příšeru. Chci říct, vždyť trávíš většinu času s tátou. Jsi s ním i v noci, kdy se zbraní v ruce hlídá dům.“

Tak jsem ho viděla, když jsem se jedinkrát odvážila vyjít z pokoje po půlnoci. Doufala jsem, že si budu moci napustit sklenici vody, protože jsem si ji zapomněla vzít, když jsem šla spát. Můj táta svíral v ruce pistoli, rázoval sem a tam po chodbě, zastavil se u každého okna a pozorně vyhlížel ven.

Tehdy mi bylo třináct a skoro jsem umřela na infarkt. Nebo možná studem, protože jsem se málem leknutím počůrala.

„Fajn. Chceš to vědět, tak ti to řeknu. Ne, žádné příšery jsem neviděla,“ přiznala a mě to vlastně nepřekvapilo. „Viděla jsem ale, jakou zkázu způsobily. A než se mě zeptáš, jak vím, že tu zkázu způsobily ony, dovol mi dodat, že jsem viděla věci, které se nedají nijak jinak vysvětlit.“

„Jako například co?“ Ohlédla jsem se. Em se přesunula na houpačku a houkala se dopředu a dozadu, ale neustále mě sledovala svým ostřížím zrakem.

„To ti neřeknu,“ ohradila se máma. „Jsou věci, které bys raději neměla vědět, ať už si myslíš cokoliv. Ještě nejsi připravená. Děti mohou pít mléko, ale nemohou jíst maso.“

Už jsem nebyla dítě, bla, bla, bla, to je fuk. Emma starostlivě nakrčila čelo. Přinutila jsem se usmát a ona se okamžitě rozzářila, jako bych už dosáhla svého. Jako bych ji v tomto ohledu už milionkrát neklamala.

Jako tenkrát, když se chtěla podívat na uměleckou výstavu ve své škole, kde byl jedním z exponátů její papírový glóbus. Nebo když jel její skautský oddíl kempovat. Stejně jako milionkrát předtím, když jí zavolala kamarádka Jenny a nabídla jí, že může přespát u nich doma. Nakonec Jenny volat přestala.

Zvyšuje se mi tlak... ale dnes nesmím selhat...

Otočila jsem se k matce. Stála ke mně zády a zabývala se něčím na sporáku. Napichovala na vidličku jednu špagetu za druhou a zkoušela, jestli jsou uvařené, jako by to byla ta nejdůležitější věc na světě. Stejnou situaci jsme zažily už mnohokrát. Ze všech sil se tomu tématu vyhýbala, takže se vždycky snažila najít nějakou „důležitější“ činnost.

„Zapomeň na příšery a na to, co jsi viděla a neviděla. Dnes mám narozeniny a jediné, co chci, je jít jako normální rodina na recitál své sestry. Tak to je. To je vše. Nežádám o celý svět. Ale jestli na to nemáš odvahu, dobře. Jestli ji nemá táta, fajn. Zavolám některé kamarádce ze školy a půjdeme bez vás.“ Cesta autem do města trvala asi půl hodiny, takže pěšky jsme jít nemohly. „A víš co? Jestli dopustíš, abych to udělala takhle, zlomíš Emmě srdce a já ti nikdy neodpustím.“

Zůstala stát jako solný sloup. Dost možná, že jsem jí vyrazila dech. Já jsem v naší rodině vždycky byla ten klidas. Téměř

nikdy jsem nenadávala a rozčilovala jsem se jen velmi zřídka. Většinou jsem všechno přijímala a brala, jak to běželo a leželo.

„Alenko,“ nadechla se a já jsem zaskřípala zuby.

Teď to přijde. Zase mě odmítne. V očích mě začaly pálit slzy drtivé porážky a po chvíli mi skanuly po tvářích. Utřela jsem si je hřbetem ruky. „Tentokrát ti nejen neodpustím. Za tohle tě budu nenávidět.“

Podívala se na mě a vzdychla. Poraženecky svésila ramena. „Tak dobře. Promluvím s ním.“

Během celého představení Em zářila. Kralovala celému pódiu, všem úplně vytřela zrak. Musím uznat, že ostatní holky dost zahanbila. A to ze mě nemluví sourozenecká pýcha. Opravdu to tak bylo.

Točila se a usmívala se a oslňovala. Mě i všechny, co ji sledovali, zcela uchvátila. Bezpochyby. Než se opona po dvou hodinách zatáhla, dmula jsem se pýchou a rozplývala se štěstím. Lidem, kteří stáli přede mnou, určitě praskly bubínky. Myslím, že jsem tleskala mnohem hlasitěji než ostatní, a rozhodně jsem písкала tak pronikavě, že jim to mohlo způsobit krvácení do mozku.

Ti lidé s tím ale nic nenadělali. Tohle byly ty nejlepší narozeniny, jaké jsem kdy měla. Bellovi se pro jednu zúčastnili představení jako normální rodina.

Samozřejmě že táta všechno málem zničil. Pořád se díval na hodinky a otáčel se k zadním dveřím, jako by čekal, že sem někdo vhodí vodíkovou bombu. Takže když dav vyskočil a začal tleskat ve stoje, navzdory ohromnému pocitu štěstí, jsem nako nec byla napjatá jako struna.

V žádném případě jsem si ale nepostěžovala jediným slovem. Stal se zázrak zázraků, táta byl tady. Jasně, ten zázrak umožnila láhev jeho oblíbené whisky a skutečnost, že jsme ho museli nacpat na sedadlo spolucestujících jako krémovou náplň mezi dvě vrstvy piškotu, ale to je jedno. Byl tady!

„Musíme jít,“ řekl a začal si razit cestu k východu. Se svým metrem devadesát byl velmi vysoký a tyčil se nade všemi kolem sebe. „Popadni Em a vypadněme odsud.“

I přes jeho slabiny a jeho únavná nařízení jsem ho měla ráda. Věděla jsem, že se s jeho paranoiou nedá nic dělat. Zkusil klasickou medicínu a nic se nezměnilo. Vyzkoušel terapii a ještě

se to zhoršilo. Viděl příšery, které nikdo jiný neviděl, a odmítal věřit, že tam ve skutečnosti nejsou – a nesnaží se ho sežrat a zabít jeho milované.

Tak trochu jsem ho chápala. Jednou večer, asi před rokem, Em plakala, jaká je to nespravedlnost, když nemůže jít přespat ke své kamarádce. Já jsem se kvůli tomu rozzlobila na mámu, kterou tak překvapil můj netypický výlev, že mi vysvětlila, jak otcův boj se zlem vlastně začal.

Jako dítě byl můj táta svědkem brutální vraždy svého otce. Došlo k ní večer, na hřbitově, když šel jeho otec navštívit hrob babičky Alenky. A ta událost mého otce natolik traumatizovala, že... Takže jo, pochopila jsem.

Cítila jsem se teď díky tomu líp? Ne. Byl dospělý. Neměl by své problémy zvládat jako moudrý a zralý člověk? Totiž, copak jsem už mnohokrát neslyšela: *Chovej se jako dospělá, Alenko. Nebo: Něco takového by udělalo jen dítě, Alenko.*

Můj názor? Lidi, když radíte ostatním, jak se mají chovat, řiďte se svými radami hlavně vy sami. Ale co já jsem o tom věděla? Já jsem nebyla vševědoucí dospělý, jen jsem se tak měla chovat. A, no jasně. Měla jsem opravdu zajímavý rodokmen. Vražda a poškození psychiky na každé sukovité větvi. To mi nepřipadalo moc fěr.

„Pojďme,“ vyštěkl.

Máma přispěchala k němu a ve snaze jej uklidnit ho začala poplácávat po zádech. „Klid, zlato. Všechno bude v pořádku.“

„Nemůžeme tu zůstat. Musíme se dostat domů. Teprve tam budeme v bezpečí.“

„Zajdu pro Em,“ nabídla jsem se. Najednou jsem se začala cítit provinile. Možná jsem od něj žádala příliš. A od mámy, která ho bude muset vytáhnout z auta, až zaparkujeme v naší garáži odolné vůči příšerám. „Nedělejte si starosti.“

Se sukní zamotanou mezi nohama jsem si razila cestu davem a kolem opony. Všude byly malé holky, každá se silnější vrstvou make-upu a více mašlemi a třpytkami než striptérky, které jsem viděla v televizi, když jsem ve vši nevinosti přepínala programy a narazila na stanice, které nebyly pro mě. Mámy a tátové objímali svoje dcery, chválili je, dávali jim kytice a blahopřáli jim ke skvělému výkonu. Já jsem popadla svou sestru za ruku a rychle jsem ji táhla za sebou.

„Táta?“ zeptala se. Vůbec ji to nepřekvapilo.

Přes rameno jsem na ni vrhla letmý pohled. Její zlaté oči byly v kontrastu s její bledou andělskou tvářičkou příliš staré a zkušené. „Jo.“

„Co provedl?“

„Nic hrozného. Pořád se můžeš objevit na veřejnosti bez pocitu studu.“

„Tak to považuju za výhru.“

I já.

Lidé v předsáli se rojili a hlučeli jako včely. Polovina z nich jen tak postávala, polovina se drala k východům. Tam jsme našly tátu. Zastavil se a skleněnou výplní dveří pozoroval parkoviště. Všude svítila pouliční světla a ostře osvětlovala cestu k našemu autu, které máma nedovoleně zaparkovala na nejbližším místě pro postižené, abychom mohli co nejrychleji vystoupit a nastoupit. Byl popelavě šedý a vlasy na hlavě mu stály, jako by si je příliš mnohokrát prohraboval.

Máma se ho pořád snažila uklidnit. Díkybohu se jí ho podařilo před odchodem z domu odzbrojit. Obvykle s sebou nosil zbraně, nože a vrhací hvězdy kdykoli se odvážil ven.

Jakmile jsme k němu dorazily, otočil se, chňapl mě za předloktí a zatřásl mnou. „Jestli něco uvidíš ve stínech, cokoliv, popadni svou sestru a utíkejte. Slyšíš mě? Popadni ji a vraťte se dovnitř. Zamkněte dveře, schovejte se a zavolejte o pomoc.“ V elektricky modrých očích měl šílený pohled.

Slabý pocit viny v mém nitru se rozhořel v požár. „Udělám to,“ slíbila jsem mu a poplácala jsem ho po ruku. „Nedělej si o nás starosti. Naučil jsi mě, jak se ochránit. Pamatuješ? Zajistím, aby Em byla v bezpečí. Za každých okolností.“

„Fajn,“ přikývl, ale do spokojenosti měl daleko. „Tak dobře.“

Říkala jsem pravdu. Nedokázala bych spočítat, kolik hodin jsem s ním strávila na zahradě, kdy mě učil, jak zastavit útočnicka. Jistě, většinu času mi ukazoval, jak chránit své životně důležité orgány, aby se nestaly večerí nějaké tupé bytosti, ale sebeobrana je sebeobrana, ne?

Mámě se ho nějak podařilo přesvědčit, takže mě pustil a vydal se ven obávanými dveřmi. Lidé po nás udiveně pokukovali, ale já jsem se jejich pohledy snažila ignorovat. Šli jsme všichni spolu, jako rodina, a rychle jsme pokládali nohu před nohu. Máma

a táta byli vpředu, já s Em jsme se držely za ruce pár kroků za nimi. Tajemnou atmosféru dokreslovalo vrzání cvrčků.

Rozhlédla jsem se kolem a zkusila jsem vnímat svět očima svého táty. Viděla jsem velkou plochu černého asfaltu – byla to kamufláž? Na parkovišti stálo moře aut – dalo se mezi nimi schovat? Za parkovištěm se na úpatí kopců černal les – bylo to místo, kde se množily noční můry?

Vysoko nad sebou jsem zahlédla průzračný měsíc v úplňku. Na obloze se stále vznášely obláčky, zrůžověly a vypadaly trochu strašidelně. Byl to... určitě ne... zmateně jsem zamžourala a zpomalila tempo. Jo. Byl to on. Pronásledoval mě mrak ve tvaru králíka. No tohle!

„Podívej se na ty mraky,“ upozornila jsem Em. „Nevidíš něco zvláštního?“

Em se na chvíli zarazila. „Králíka?“

„Přesně. Viděla jsem ho už dnes ráno. Asi se mu líbíme.“

„Bodejť bychom se mu nelíbily, haha.“

Táta si uvědomil, že jsme se opozdily, a tak několika skoky překonal vzdálenost, která nás dělila, popadl mě za zápěstí a prudce mnou trhnul... a ještě jednou... zatímco já jsem držela Emmu a vlekla za sebou ji. Raději bych jí vykloubila rameno, než bych ji na vteřinu nechala za sebou. Táta nás miloval, ale trochu jsem ho podezřívala, že kdyby to považoval za nezbytné, klidně by odjel bez nás.

Otevřel dveře od auta a prakticky mnou mrštil dovnitř jako fotbalovým míčem. Emma následovala hned po mně. Uvnitř jsme se na sebe jen tiše podívaly.

To je legrace, naznačila jsem beze slov.

Všechno nejlepší k narozeninám, naznačila ona.

Táta skočil na sedadlo spolujezdce a okamžitě zamknul. Třásl se tak, že si ani nemohl zapnout pás, a tak to po chvíli to vzdal. „Nejezdi kolem hřbitova,“ přikázal mámě, „ale dostaň nás domů, jak nejrychleji dokážeš.“

Hřbitovu jsme se vyhnuli už na cestě sem – navzdory dennímu světlu – a prodloužili jsme už tak dlouhou cestu o další kus.

„Nepojedu, neboj se.“ Auto se s řevem probudilo k životu a máma zařadila zpátečku.

„Tati,“ ozvala jsem se. Mluvila jsem co možná neklidněji. „Jestli pojedeme oklikou, zdržíme se tam, co opravují silnici.“

Bydleli jsme na okraji velkého, krásného Birminghamu, a cesta domů byla často sama o sobě noční můrou. „Cesta nám tak bude trvat ještě o půl hodiny déle. Přece nechceš, abychom ve tmě zůstali třet v zácpě?“ Zachvátila by ho taková panika, že bychom všichni zoufalstvím škrábaly na dveře a snažily se uniknout.

„Zlato?“ podívala se na něj máma tázavě. Stáli jsme na výjezdu z parkoviště, odkud jsme měli zahnout doprava nebo doleva. Kdyby jela vlevo, nikdy bychom se domů nedostali. Vážně. Kdybych měla tátu poslouchat ještě o třicet minut déle, vyskočila bych oknem ven a jako čin milosrdenství bych Emmu vzala s sebou. Kdyby máma jela vpravo, jeli bychom kratší cestou. Podle táty by nám sice hrozilo napadení, ale jen krátce, a hlavně bychom byli brzy doma. „Pojedu tak rychle, že ten hřbitov ani neuvidíš.“

„Ne. Je to příliš riskantní.“

„Prosím, tati,“ žadonila jsem úpěnlivě. Jak se mi to už vyplatilo. „Kvůli mně. Na mé narozeniny. O nic dalšího už žádat nebudu, slibuju, i když jste na moje narozeniny zapomněli i minule a nikdy jste mi nedali žádný dárek.“

„Já... já...“ Oči se mu ani na chvíli nezastavily. Neustále se rozhlížel a pátral po jakémkoliv pohybu.

„Prosím. Emma musí co nejdřív do postele, jinak se za chvíli promění v královnu Zlobu.“ Na tu jsme ji pasovali už dávno. Když byla moje sestřička unavená, rozsévala kolem sebe hrůzu.

Em mě se zařátými rty praštila po paži. Pokrčila jsem rameny, což byl univerzální způsob, jak jí naznačit: *Vidíš, mám pravdu.*

Táta ztěžka povzdechl. „Dobrá. Dobrá. Jen... překonej nadzvukovou rychlost, zlato,“ řekl a políbil mámě ruku.

„To udělám. Máš moje slovo.“

Moji rodiče se na sebe usmáli. Připadala jsem si v té chvíli jako voyeur. Dřív takové okamžiky prožívali každou chvíli, ale jejich úsměvy se rok od roku objevovaly méně a méně.

„Tak jo, jedeme.“ Máma zabočila doprava a k mému naprostému úžasu se opravdu snažila překonat nadzvukovou rychlost. Přejížděla z pruhu do pruhu, troubila na pomalejší auta a lepila se na ta, co jela před námi.

Byla jsem ohromená. Během těch několika málo řidičských lekcí, které mi dávala, se chovala jako uzlíček nervů, takže jsem se takovým uzlíčkem nervů po chvíli stala i já. Nejezdily jsme nikam daleko a nikdy jsme nepřekročily čtyřicítku, a to ani mimo město.

Celou cestu nepřestala brebentit, zatímco já jsem sledovala čas na telefonu. Minuty ubíhaly a za chvíli už jsme za sebou měli deset minut bez nehody. Zbývalo nám ještě dvacet.

Táta měl nos přitlačený k oknu a jeho horečný dech zanechával na skle orosené flíčky. Možná si užíval pohled na hory, údolí a svěže zelené stromy osvětlené pouličními lampami, a vůbec nevyhledával příšery.

Jo. Jasně.

„Tak jak mi to šlo?“ zašeptala Emma mým směrem.

Natáhla jsem se a stiskla jsem jí ruku. „Byla jsi úžasná.“

Nakrčila obočí a já jsem věděla, co přijde. Podezření. „Přísaháš?“

„Přísahám. Všem jsi vyrazila dech. Ostatní holky jsou proti tobě břídilové.“

Přikryla si pusou rukou, aby se přestala hihňat.

Nemohla jsem si pomoci a musela jsem dodat: „Ten kluk, který tě otáčel? Myslím, že uvažoval o tom, že tě shodí z pódia, jenom aby se lidé konečně podívali taky na něj. Opravdu, všechny oči se upíraly na tebe.“

Tentokrát se začala hihňat nahlas a nešlo to zastavit. „Takže chceš říct, že si všichni všimli, když jsem zakopla o vlastní nohy?“

„Zakopla? Kdy jsi zakopla? Chceš říct, že to nebylo součástí choreografie?“

Zvedla ruku, abychom si plácly. „Dobrá odpověď.“

„Drahoušku,“ ozvala se máma s obavou v hlase. „Můžeš najít nějakou hudbu, kterou bychom mohli poslouchat?“

Ale ne. Potřebuje ho rozptýlit.

Naklonila jsem se dopředu a podívala se předním oknem ven. No jasně. Blížili jsme se ke hřbitovu. Aspoň že zrovna nejela kolem žádná auta, takže nikdo nebude svědkem tátova zhroutilí. A on se dozajista zhroutí. Cítila jsem, jak ve vzduchu roste napětí.

„Žádnou hudbu,“ houkl. „Musím se soustředit, nepolevit v ostřiznosti. Musím –“ Ztuhl, popadl operky na ruce a sevřel je tak silně, že mu zběhly klouby na rukou.

Rozhostilo se ticho, husté, tíživé ticho.

Začal těžce oddechovat – dokud nezařval tak pronikavě, že jsem se nahrabila strachy. „Jsou tam! Chystají se na nás zaútočit!“ Sáhl na volant a trhnul s ním. „Copak ty je nevidíš? Vjeli jsme přímo mezi ně. Otoč to! Musíme to otočit.“

Auto dostalo smyk a Emma zaječela. Popadla jsem ji za ruku a pevně jsem ji stiskla. Nehodlala jsem ji pustit. Srdce mi v hrudním koši bušilo jako splašené a na kůži mi vyrazil ledový pot. Slíbila jsem, že ji dnes ochráním, a to taky udělám.

„Budeme v pořádku,“ obrátila jsem se na ni.

Třásla se tak silně, že jsem se nakonec roztřásla i já.

„Zlato, poslouchej mě,“ uklidňovala ho máma „V autě jsme v bezpečí. Nikdo nám nemůže ublížit. Musíme –“

„Ne! Když to neotočíme, budou nás pronásledovat až domů!“ Táta byl vyděšený k smrti a nic, co říkala máma, k němu nedolehlo. „Musíme se vrátit.“ Znovu zašmátral po volantu a prudce s ním škulbl. Nejenom že jsme dostali smyk, ale začali jsme se točit.

Dokola a dokola, dokola a dokola. Sevřela jsem Emmu ještě pevněji.

„Alenko!“ vykřikla.

„To je v pořádku, to je v pořádku,“ broukala jsem si. Svět svištěl kolem nás, zbyla z něj jenom rozmazaná skvrna... auto se kymácelo... otec klel... máma lapala po dechu... auto se naklánílo... naklánílo...

STŮJ!

Pamatuju si, jak jsme tu hru hrávaly s Emmou. Pustily jsme si na plné pecky dunící rock a křepčily jsme jako pomínuté. Pak jedna z nás zakřičela STŮJ! a obě jsme se okamžitě zastavily, ztuhly jsme na místě a snažily se nerozmát, dokud jedna z nás nezaječela kouzelné slovo, po kterém jsme se zase začaly hýbat. TANCUJ!

Přála jsem si mít v ten okamžik možnost zakřičet STŮJ! a přeskupit situaci i hráče. Život ale není hra, že?

TANCUJ!

Vyletěli jsme do vzduchu, převrátili jsme se na střechu, dopadli jsme zpátky na kola a znovu jsme se převrátili. Uši mi zaplnil zvuk skřípějícího kovu, tříštícího se skla a nekonečného křiku. Na sedadle to se mnou házelo dopředu a dozadu. Jak moje hlava schytávala jeden úder za druhým, připadalo mi, že mám místo mozku třešňovou dřeň. Namáhavě jsem lapala po dechu.

Když jsme se konečně zastavili, nevěděla jsem, kde mi hlava stojí. Zdálo se mi, že se pořád točíme. Aspoň že ustal ten křik. Slyšela jsem jenom slabé zvonění.

„Mami? Tati?“ Ticho. Nikdo se neozval. „Em?“ Zase žádná odezva.

Zamračila jsem se a rozhlédla jsem se kolem. Nejdřív jsem viděla trochu rozmazaně, protože jsem měla řasy slepené něčím teplým a lepkavým, ale za chvíli jsem se rozkoukala.

Pohled, který se mi naskytl, mě zcela zničil.

Začala jsem křičet. Mámino tělo bylo poseté hlubokými řeznými ranami a pokryté krví. Emma visela přes její sedadlo s hlavou ohnutou v podivném úhlu a s pořezanými tvářemi. Ne. Ne, ne, ne.

„Tati, pomoz mi. Musíme je dostat ven!“

Všude bylo ticho.

„Tati?“ Hledala jsem ho – a uvědomila si, že už v autě není. Přední sklo bylo pryč a táta ležel pár metrů před autem. Nehýbal se. Nad jeho tělem stáli ve světle reflektorů tři lidé.

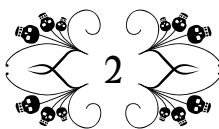
Po chvíli mi došlo, že to nejsou lidé. Nemohli být. Měli povislou, podobanou kůži a špinavé, potrhané oblečení. Vlasy jim visely v chuchvalcích z flekatých holých hlav a zuby... měli tak ostré... jak se... vrhli na tělo mého otce a zmizeli v něm, jen aby se o vteřinu později zase objevili a... a... žvýkali kusy jeho masa.

Příšery.

Zoufale jsem se snažila vylézt z auta, odtáhnout Em do bezpečí – Em, která se ani nepohnula a vůbec neplakala – a dostat se k tátovi a pomoci mu. Vtom jsem se ale praštila do hlavy o něco tvrdého a ostrého. Přestože mě zachvátila strašlivá bolest, bojovala jsem dál. Jenže mi ubývaly síly... a před očima mi všechno zčernalo...

Omdlela jsem a nic dalšího už jsem nevnímala.

Aspoň na chvíli...

JEZERO KRVE A SLZ

Byli mrtví. Celá moje rodina byla mrtvá. Byli pryč. Věděla jsem to hned, jak jsem se probudila na nemocničním lůžku. Sestra, která stála nade mnou, se mi ani jednou nepodívala do očí a nechtěla mi říct, kde jsou.

Když mi tu zprávu přišel sdělit lékař, jen jsem si lehla na bok a zavřela oči. Tohle byl jenom sen. Tohle byl jen hrůzostrašný sen, že kterého se co nevidět probudím. A až se probudím, všechno bude zase v pořádku.

Já jsem se z toho snu ale nikdy neprobudila.

Ukázalo se, že při nehodě zahynula moje máma, můj táta i moje... moje... nedokázala jsem to slovo ani vyslovit. Prostě jsem nemohla. Takže. Jinými slovy. Při automobilové nehodě, v níž zahynula moje rodina, se mně samotné skoro nic nestalo. Otřes mozku, pár zlomených žeber, ale to bylo všechno. A to mi připadalo strašně špatné. Měla jsem být rozřezaná na kusy jako moje máma. Měla jsem mít polámanou každou kost v těle. *Něco.*

Namísto toho jsem byla, kromě několika malých bolístek a oděrek, zcela v pořádku.

V pořádku. Jo.

Několikrát za mnou do nemocnice přišli prarodiče z matčiny strany, kteří celou dobu plakali nad ztrátou rodiny. Viděla jsem je před dvěma týdny, když máma vzala mě a moji – roztrásla se mi brada, ale zařala jsem zuby, abych to zastavila – když *nás*

k nim máma vzala na návštěvu. Zůstaly jsme u nich jen pár hodin, naobědvaly jsme se a chvíli si s nimi povídaly.

Přestože mě babička a děda měli rádi a vždycky se ke mně chovali moc pěkně, nikdy jsem nebyla jejich oblíbenkyní. Myslí, že jsem jim příliš připomínala svého otce, který pro jejich jedinou dceru nikdy nebyl dost dobrý.

Ve chvíli, kdy jsem je potřebovala, by mě ale nikdy neopustili. Takže se nastěhuju k nim a oni na všechno dohlédnou.

Budu bydlet v dvoupatrovém domě, stejně nezajímavém jako byl náš, ale hlavně neznámém. Nepostavil ho můj táta – a nebyl tudíž moc bezpečný. Ale už na tom nezáleželo. Předtím bych nikdy nezůstala přes noc u kamarádky a nikdy bych nespala v jiné posteli než ve své. Ale teď? Teď už to bylo jedno.

Mělo by mi na tom záležet, chtěla jsem, aby mi na tom záleželo, ale připadala jsem si jako vyfouklý balón... byla jsem úplně prázdná... nic než skořápka.

Doktoři a sestry mi snad milionkrát řekli, jak je jim to líto a že budu v pořádku. Slyšela jsem slova jako fajn. Samá smysl postrádající slova. Bylo jim to líto? No a co? To naši rodinu nevrátí. Budu v pořádku? Prosím vás. Už nikdy nebudu v pořádku.

Co mohli vědět o ztrátě jediných lidí, které jste milovali? Co mohli vědět o tom, jaké je to být sám? Když jim skončila směna, odešli domů. Objali své děti, společně se navečeřeli a povídali si, co za celý den prožili. A já? Já už nikdy nic takhle obyčejného nezažiju.

Neměla jsem matku.

Neměla jsem otce.

Neměla jsem ses... rodinu.

Sakra, myslím, že jsem dokonce přišla o rozum. Ty příšery...

Přišli za mnou policisté a taky sociální pracovnice a terapeutka. Všichni chtěli vědět, co se stalo. Policisté se obzvlášť zajímali o to, zda jsem viděla, jak moje rodiče napadla smečka zdivočelých psů.

Zdivočelých psů? Žádné zdivočelé psy jsem nezahlédla, ale dávalo to rozhodně větší smysl než to, co jsem viděla doopravdy.

Nic jsem ale neřekla. Převrátili jsme se a vybourali. Policisté toho věděli přesně tolik, kolik potřebovali. O příšerách bych se nikdy nezminila, nebyl k tomu důvod. Tu krátkou halucinaci dozajista způsobil můj otřes mozku.

Nikdy bych neprozradila, že když jsem poprvé otevřela oči, byla máma v autě. Ale když jsem je otevřela podruhé? Její tělo leželo před autem v záři reflektorů, hned vedle táty, cukalo sebou a svíjelo se, jak se ty věci nořily do jejího břicha, jak jejich hlavy na dlouhé vteřiny mizely a pak se znovu objevily, jen aby se nadechly vzduchu. Její kůže se nadouvala a černala, až nakonec praskla a zalila se krví.

Přestože jsem se ze všech sil snažila, nedokázala jsem se osvobodit a zachránit ji. Zasekl se mi pás a nepustil mě ze sedadla. Když se příšery zaměřily na mě, když mě začaly probodávat svýma ďábelskýma očima a krok za krokem se blížily k autu, zpanikařila jsem a zoufale se snažila ochránit svou... dalšího člena rodiny.

Než mohlo některou z nás něco odtáhnout – snad zdivočelí psi, jak jsem si teď řekla – projelo kolem další auto, uvidělo nás a přinutilo příšery k útěku. Ačkoliv útekem se to rozhodně nazvat nedalo. Některé klopýtaly, jiné jako by se klouzaly. Z toho, co následovalo, už si moc nepamatuju. Jen záblesky. Ostré světlo, které mi svítilo do očí. Zvuky jako skřípění kovu o kov a mužské hlasy. Pak mě pár silných rukou zvedl ze sedadla, něco mě píchlo do paže, něco mi zakrylo nos. A potom už vůbec nic.

„Ahoj. Ty jsi Alenka, že?“ S námahou jsem se vynořila z mlhy nepříjemné minulosti a otočila jsem hlavu k jediným dveřím v pokoji. Dovnitř vstoupila hezká dívka přibližně mého věku. Měla rovné tmavé vlasy, velké oříškové oči orámované silnými černými řasami a krásně opálenou kůži. Na sobě měla růžové tričko s dlouhým rukávem, s nápisem *Jsem s géniem* a šipkou mířící nahoru. K tomu mikro-mini sukni, která jí sotva zakrývala zadek. Vlastně to byl spíš jen spodní díl plavek.

Nebylo třeba zdůrazňovat, že moje hnusná papírová nemocniční košile s nakřivo uvázanými šňůrkami se s jejím oblečením naprosto nedala srovnávat.

„Jsem Ali,“ představila jsem se. Byla to moje první slova, co jsem vyřkla po době, která mi připadala jako věčnost. Škrábalo mě v krku a můj hlas připomínal krákání. Nemohla jsem jí dovolit, aby mě oslovovala Alenka. Poslední osoba, která mi tak řekla, byla... zapomeňte na to. Prostě jsem to nemohla dovolit. „Jsem Ali,“ zopakovala jsem.

„Skvělé. Já jsem Kathryn, ale všichni mi říkají Kat. Ale opovaž se dělat nějaké vtipy o kočkách, jinak ti ublížím. Svými drápy.“

Mávla na mě dlouhými prsty se zaoblenými nehty. „Mňoukat jsem přestala už dávno.“

Mňoukat? „Takže říkat ti Kočičko asi nemůžu, že?“ Nevím, odkud pramenil ten náhlý poryv humoru, ale rozhodla jsem se proti němu nebojovat. Veškerou energii jsem potřebovala na boj proti něčemu jinému. „Ale co třeba Rafane?“

Zacukalo jí kolem rtů, jako by jí to připadalo vtipné. „Ha, ha. Jestli mi teď ale nebudeš říkat Rafane, budu zklamaná.“ Ladně se zhoupla na patách. „Takže, ehm, jo. Proč jsem tady? Asi bude lepší, když to řeknu hned na začátku. Moje máma tu pracuje a dnes mě vzala s sebou. Říkala, že by se ti hodila kamarádka nebo něco podobně hloupého.“

„Jsem v pořádku,“ vyhrkla jsem. Zase tu bylo to hloupé slovní spojení. *V pořádku.*

„Já vím, jasně? Přesně to jsem jí řekla.“ Kat se přiloudala blíž, přitáhla si k mé posteli jedinou židli, co byla v pokoji a pleskla sebou na sedadlo. „Kromě toho, lidé se jen tak neotvírají cizím lidem. To by bylo divné. Ale je to moje máma a ty evidentně potřebuješ rameno, na kterém by ses mohla vyplakat, takže co jsem jí měla říct? Ne? Dokonce ani já nejsem tak krutá.“

Její soucit jsem nehodlala snášet. „Můžeš říct své mámě, že jsem na tebe byla protivná a vyhodila tě.“

„Navíc,“ pokračovala, jako bych nic neřekla, „moc dobře vím, že život je příliš krátký, než aby se člověk utápěl ve smutku. Nicméně, jsem si jistá, že už jsi přišla na to, jak skvělá společnice jsem. A hádej co? Mám volné místo ve své pětici nejoblíbenějších lidí – a tím nemyslím žádnou přitroublou telefonní reklamu, ale můj skutečný okruh přátel – a aktivně hledám někoho, kdo by se na to místo hodil. Takže tohle můžeme považovat za přijímací pohovor.“

Její krátký proslov ve mně nějakým způsobem znovu zažehl jiskřičku humoru. Nemohla jsem zareagovat jinak než: „Takže dostat se na pozici v tvé pětce neoblíbenějších znamená tvrdě pracovat, jo?“

„No jasně.“ Načechrála si vlasy. „Nechci se chlubit, ale vyžaduju spoustu pozornosti.“

„No, já myslím, že čím méně pozornosti člověk vyžaduje, tím lépe.“

„Vyžadovat méně pozornosti vždy znamená být snadno zapomenutelným. Možná by sis to měla poznačit, podtrhnout,

zakroužkovat a navrch ještě označit hvězdičkou. To je zlaté pravidlo.“ Skoro bez dechu dodala: „Teď zkusíme zjistit, jestli jsme kompatibilní, souhlasíš?“

„F-fajn.“ Takže to opravdu uděláme. Takže tím opravdu projdeme. *Dívejte se, jak Alenka předstírá, že je všechno v naprostém pořádku.* „Jasně, souhlasím.“

„Takže... ty jsi všechny ztratila, hm?“ zeptala se.

Tak tomu říkám vrhnout se do něčeho po hlavě. Ale aspoň mě neutravovala žádnými otřepanými frázemi ani nechodila kolem té věci po špičkách. Možná proto jsem jí skřehotavě odpověděla: „Jo.“ Bylo to víc, než jsem nabídla ostatním.

„Smůla.“

„Jo.“

„Budeš to jíst?“ Ukázala na vanilkový pudink, který mi tu předtím někdo nechal.

„Ne-e.“

„Skvělé. Umírám hladu.“ Se širokým úsměvem, v němž zářily bílé zuby, zkonfiskovala pudink a lžičku a uvelebila se zpátky na židli. Ochutnala a spokojeně zamručela. „Tak poslouchej a řekni mi, jestli souhlasíš.“

„Hm, fajn.“ Měla jsem dojem, že než tahle konverzace skončí, mých „hm“ bude mnohem víc. Jen když tam tak seděla, byla jako energetická smršť, o které jsem netušila, jak ji zkrotit.

Nabrala si další lžici pudinku a spustila: „Takže. Podívej, můj přítel a já jsme se rozhodli strávit celé léto spolu, přestože nejdřív musel navštívit svou rodinu v jakémsi zapadákově. Nebo tak mi to aspoň řekl. Každopádně, zpočátku bylo všechno perfektní, protože, no víš, každý večer jsme si telefonovali, ale pak bum! Prostě přestal volat. A tak jsem mu jako správná přítelkyně volala a psala, víš, ne jako nějaká stíhačka, přísahám. Když jsem to marně zkoušela už asi po třicáté, nechala jsem toho. Po týdnu se mi konečně ozval. Byl totálně opilý a blekotal něco o tom, jak mu chybím a jak chce vědět, co mám na sobě, jako by se vůbec nic nestalo. Naštvala jsem se a praštila mu s telefonem.“

Rozhostilo se ticho.

Zatímco si nabrala další sousto pudinku, hleděla na mě plná očekávání. Měla jsem nutkání rozhlédnout se po pokoji a ujistit se, že tu hromadu informací opravdu vyklopila na mě. Těch pár kamarádek, se kterými jsem se během let sblížila, mi povídalo

o svých životech a svých klucích, ale žádná z nich tak neučinila v první minutě našeho setkání a rozhodně ne s tolika detaily.

„Takže?“ vybědla mě Kat.

No jasně. Tohle musí být ta část, kdy mám oznámit svůj verdikt. Zda souhlasím nebo nesouhlasím. „Já... souhlasím?“

„Přesně! A poslouchej dál. Představ si, že mě oslovoval špatným jménem. Ne během sexu nebo tak, protože v tom případě bych ho zabila, takže by byl mrtvý a na nějaké vysvětlování už by nebyl čas, ale v telefonu, během toho našeho posledního rozhovoru.“ Asi minutu mi trvalo, než jsem v duchu přebrala všechno, co mi řekla, a přišla na to, jak zareagovat.

„To je příšerné?“ Měla jsem v úmyslu říct jí svůj názor, ale skončila jsem položením otázky.

„Já jsem věděla, že mě pochopíš! Jako bychom byly dvojčata, která rozdělili při porodu. Takže, no, zavěsili jsme – teda, spíš jsem mu práskla telefonem, pořádně silně, takže se za to ještě teď pochvalně plácám po rameni – ale za chvíli mi znovu volá a říká: *Ahoj, Rino*. Cože, Rino? Proč mi říká Rino? Začal si vymýšlet nějaké lži, ale mně to bylo jasné. Byl to darebák, sukničkář a já s ním okamžitě skončila.“

„Výborně.“ Dobře, dobře. Jo, já vím. Mohla jsem jí říct svůj názor. „Podvodníci jsou neřádi.“

„Horší než neřádi. Jak začne škola, okamžitě se s ním rozejdu, a to, co mu řeknu, si rozhodně za rámeček nedá. Slíbil, že mě bude milovat, jenom mě, navždy a navěky, a za své lži musí zaplatit. Může si ho nechat ta Rina, která, doufejme, zhebne na nějakou smrtelnou chorobu. Nezaslouží si ani vteřinu mého vzácného času.“

Škola. Uf. To byl další aspekt mého života, který se změnil. „Kam chodíš?“

„Na Asherovu střední. Však víš, nejlepší škola v okolí.“

„Tam chodili moji rodiče.“ Uf, už zase. Proč jsem je jenom zmiňovala? Zařála jsem pěsti do prostěradla a přála si, abych ta slova mohla vzít zpátky. Pokud by se rozhovor netýkal ničeho osobního, mohla bych předstírat, že jsem normální.

„A co ty?“ zeptala se. Mé prořeknutí zřejmě vůbec nezaregistrovala.

Výborně, výborně. „Na Carverovu akademii.“ Ale teď už ne. Moji prarodiče bydleli v... blízkosti Asherovy střední, uvědomila

jsem si. Po letních prázdninách se asi budu s Kat vídat častěji. Otevřela jsem pusy, že jí to vyklopím, ale hned jsem ji zase zavřela. Není důvod zažehnout právě tenhle plamen.

„Rakefáci, že jo?“ uchechtla se. „Minulý rok jsme vás porazili v atletice i v míčových hrách. Tygři, do toho! Vsadím se, že jste brečeli jako želvy, takže tady je varování pro letošní rok. Zase prohrajete a zase budete brečet. Promiň. Čím dřív si na to zvyknete, tím to pro vás bude snazší.“ Dojedla pudink, vyžádala si moji sklenici vody, vytáhla brčko a napila se přes okraj. „A co ty, máš přítele?“

„Ne.“

Povytáhla jedno tmavé obočí a našpulila rty pokryté průzračným třpytivým leskem. „Takže přítelkyni?“

„Ne.“

„To je škoda. Teda není škoda, že nemáš přítelkyni, i když by to bylo skvělé, protože bys byla moje první lesbická kamarádka a nikdy bych se nemusela bát, že mi ukradneš kluka jako ta potvora Rina, ale škoda, že nemáš přítele. Mohla bys mě seznámit s nějakým jeho kamarádem, takže bych mohla poslat svému ex fotky naší falešné, vroucí lásky. Tak co, mám ukrást kolečkové křeslo a vzít tě na výlet? Mohly bychom si zajít do bistra a koupit si burger. Nemají tu zrovna ty nejlepší, ale po tom pudinkovém předkrmu potřebuju pořádné jídlo. A poznač si pro příště, že když mám hlad, umím být pěkně protivná.“

Opustit pokoj? Postavit se světu? „Ne, díky.“ Pevně jsem se zapřela o kupu polštářů a přinutila se zívnout. „Jsem trochu unavená.“

Zvedla ruce dlaněmi ke mně, jako že chápe, připomněla mi tím gestem – vlastně nikoho – a vstala. „Už nic neříkej. Chápu. Vypadnu a nechám tě odpočívat.“ Několika kroky přišla ke dveřím, kde se zastavila a ohlédla se na mě. „Víš, myslím, že se mi budeš líbit, Ali Bellová. Než se stoprocentně rozhodnu, budu potřebovat ještě pár návštěv, ale jo, myslím, že si vytvoříme pevné pouto a brzy zaujmeš první místo v mé pětce.“ A pak zmizela.

Jak se ukázalo, zůstala jsem v nemocnici už jen jednu další noc. Po zbytek léta jsem Kat nepotkala, což bylo zřejmě to nejlepší, co se mohlo stát. Byla to milá holka, ale já jsem v tomto ohledu nestála za nic, a kdyby se mnou strávila víc času, určitě už by

mě nepovažovala za přijatelnou. „Pevné pouto“ by se změnilo na „prosím, prosím, prosím, už za mnou nikdy nechod“. Pochybovala jsem, že by se mi kdy podařilo proniknout do její pětky.

Jo, máte pravdu, byla ze mě deprimovaná, neurotická troska.

K mému zděšení moji prarodiče prohlédli moje mumlavé „Budu v pořádku“ a strávili hodiny, dny a týdny snahou mě rozptýlit. Byli to úžasní lidé, opravdu byli, ale já vím, že jsem jim lezla na nervy.

Říkali, že bych měla plakat. Prý bych se cítila líp. Nemohla jsem se přinutit jim říct, že jsem jednoduše plakat nemohla. Každý den jsem cítila, jak mě slzy pálí za očima, ale nikdy jsem se nerozplakala, nikdy mi slzy neskanuly z očí. A mám-li být upřímná, vůbec mi to nevadilo. Já jsem plakat nechtěla. Hluboko uvnitř jsem věděla, že si zasloužím trpět... že si zasloužím strádat.

Vlastně jsem si zasloužila něco mnohem horšího.

V den, kdy se konal pohřeb, jsem všechny, i sebe samu, šokovala prosbou, abych se ho nemusela zúčastnit. Já jen... nemohla jsem snést pomýšlení, že uvidím místo, kde moje rodina stráví zbytek věčnosti, kde budou léta hnit, dokud zcela nezmizí. Možná se právě tohle dalo považovat za „něco horšího“, ale já jsem si zkrátka chtěla zapamatovat, jak jsem je znala: šťastné a plné života. Moji prarodiče tuhle moji žádost samozřejmě zamítli.

Po cestě jsem seděla na zadním sedadle jejich sedanu. Oba byli oblečení v černém. Mně koupili hezké nové šaty. Bylo mi líto, že jsem jim tím způsobila potíže a zbytečné výdaje. Raději bych si na sebe vzala pytel od brambor. Tohle byl příšerný den a já si strašně přála, abych to svým oblečením mohla dát najevo.

Nicméně. Nechtěla jsem myslet pořád jenom na sebe. Babička si upravila své polodlouhé hnědé vlasy do volného mikáda, které skrylo její bledé tváře. V třesoucí se ruce svírala kapesník a každou chvíli si utírala vlhké oči. I ona ztratila rodinu, připomněla jsem si. Nebyla jsem jediná, kdo trpí. Měla bych jí pomoci tu ztrátu překonat, měla bych se chovat, jak si přeje, ale... já jsem nemohla.

„Budeš chtít pronést pár slov, kterými bys uctila, ehm, zemřelé?“ zeptal se mě děda poté, co si odkašlal. Šedivějící vlasy mu prořídly natolik, že se mu po stranách udělaly ohromné kouty a zbytek vlasů naháněl po hlavě, jak se dalo. Jak jen si ho máma kvůli tomu ráda dobírala. „Ali?“

O své odpovědi jsem nemusela dlouze přemýšlet. „Ne, děkuju.“

Babička se ke mně otočila. Měla opuchlá víčka, rozmazaný make-up a flekaté tváře. Musela jsem odvrátit pohled. Ty zlatavé oči byly příliš povědomé a bolest, která se v nich zračila, byla příliš... hluboká.

„Víš to jistě?“ zeptala se. „Tvoje matka by určitě chtěla –“

„Vím to jistě,“ vyhrkla jsem. Při představě, že bych se měla přede všemi postavit a podělit se s nimi o své vzpomínky, mi na těle vyrazil ledový pot. To v žádném případě neudělám. Prostě v žádném případě.

Její tón zněžněl: „Máš šanci se s nimi rozloučit, Alenko.“

Já snad budu zvracet. „Říkej mi Ali. Prosím. A já... já se nemůžu rozloučit.“ Nikdy se nebudu moct rozloučit. Část mého já pořád věřila, že se probudím a zjistím, že tohle všechno byl jen strašlivý sen.

Vyčerpaně si povzdechla a znovu se obrátila dopředu. „Dobře. Nemyslím si, že to, co děláš, je zdravé, ale dobře.“

„Děkuju,“ odvětila jsem a s úlevou jsem se opřela o sedadlo.

Zbytek cesty proběhl v tichu, v němž jen občas někdo popotáhl. Co bych dala za svůj iPod. Poslouchala bych Skillet nebo Red a předstírala bych, že tančím – sama se sebou. Zatím jsem ale ještě nebyla doma vyzvednout si věci. Já jsem tam hlavně ani jít nechtěla. Udělala to za mě babička, a takový technofob jako ona pravděpodobně vůbec netuší, k čemu ten malý přístroj slouží.

Nakonec jsme přijeli na místo a vydali se ke hrobům. Žádná mše se nekonala. Všechno se odehrálo tady. Což nebylo správné. Moje matka chodila do kostela moc ráda a můj otec zase nesnášel hřbitovy. Vždyť na okraji jednoho zemřel – právě tohoto, abychom byli morbidně přesní – a oni je pohřbí tady? Bylo to špatné v tolika ohledech, že jsem se strašně rozčilila.

Měli ho nechat spálit. Ale co já s tím zmůžu? Já byla jen dcera, která byla příčinou jeho úmrtí.

Teď, za denního světla – nebo toho, co mělo být denní světlo – jsem si tohle místo, které zničilo můj život, pořádně prohlédla. Obloha byla zatažená a poprchávalo, jako by celý svět plakal nad mou ztrátou. Takové počasí odráželo mou náladu, ale tátovi by se nelíbilo. On miloval slunce.

Země tu šla mírně do kopce, tu a tam rostl strom nebo keř a u náhrobků, které se táhly všemi směry, kvetly květiny všech možných barev.

Jednoho dne pokvetou květiny i kolem náhrobků mé rodiny. Teď tu ale byly jen tři hluboké, prázdné jámy, které čekaly, až do svých útrob pohltní zavžené rakve.

Znovu jsem přijímala příliš mnoho *Je mi to líto* a *Budeš v pořádku*. K čertu se všemi. Obrátila jsem se do sebe, vypnula jsem všechno, co se říkalo během obřadu a jen jsem se rozhlížela kolem.

Lidé kolem mě plakali do kapesníků. Byli tu pan a paní Flanaganovi, naši bývalí sousedé, a jejich syn Cary. Byl to milý kluk, trochu starší než já. Ani si nevzpomenu, kolikrát jsem přemýšlela o tom, že kdybych byla normální holka s normálním životem, seděla bych u okna, pozorovala bych jeho dům a představovala si, jak se blíží k nám a jak mě zve na rande. Představovala jsem si, že jdeme na večeři a pak mě doprovází k našim dveřím a dává mi polibek na dobrou noc. Můj první. Představovala jsem si, jak mi říká, že mu nevadí naše bláznivá rodina a že mě má rád takovou, jaká jsem.

Nic z toho se nikdy nestalo. Nic z toho nikdy neudělal.

Teď se na mě smutně podíval a odvrátil pohled stranou.

Když pastor skončil, když moji prarodiče řekli, co chtěli říct, všichni vstali a utvořili skupinky, povídali si a vyměňovali si historky. Příliš mnoho z nich se jich shromáždilo kolem mě, poplácalo mě po ramenech a objímalo mě. Nic z toho mi nebylo příjemné a nic z toho jsem neopětovala. Neměla jsem sílu se přetvařovat jen kvůli tomu, abych neurazila něčí city.

Chtěla jsem být v posteli, schovat se pod příkrývku a předstírat, že zase žiju svůj starý život.

„Byla takové šťastné dítě, že?“ řekl někdo vedle mě. Žena, kterou jsem už někdy viděla, ale kterou jsem nedokázala nikam zařadit, hleděla na malou rakvičku a po zrudlých tvářích se jí kutálely slzy. „Bude nám tolik chybět. Pamatuju si, jak jednou...“

Mluvila a mluvila. Stála jsem tam a najednou jsem se nemohla nadechnout. Otevřela jsem pusku, chtěla jsem jí říct, aby zmlkla, ale nedokázala jsem zformulovat žádná slova. Chtěla jsem odejít, ale nohy mi ztuhly, jako by mi je někdo zalil betonem.

„Anebo tenkrát, jak ve třídě pomohla...“

Začalo mi zvonit v uších tak silně, že jsem nerozuměla jedinému slovu. Bylo mi to jedno. Věděla jsem, o kom mluví, a jestli okamžitě nepřestane, ztratím nervy. Už tak jsem pomalu klesala do propasti a tiše přitom křičela.

„... a ostatní holky ji naprosto zbožňovaly...“

Grr! Klesala jsem... stále hlouběji...

Zasloužím si to, připomněla jsem si. Dalo se to považovat za „něco horšího“. Svými slovy, svým naléháním jsem zabila svou rodinu. Jen kvůli mně teď všichni tři leželi v dřevěných bednách. Kdybych aspoň něco udělala jinak, třeba nějakou drobnost, byli by stále naživu. Ale já jsem to udělala právě takhle, a proto jsem teď byla tady. A proto teď tady byli taky oni.

„... její talent, její duch, byly vzácné a nádherné a já...“

Propast, do které jsem padala, mnou házela z jedné strany na druhou a kousek po kousku mě zraňovala, ničila. Ta žena musí přestat mluvit. Prostě musí. Přestat. Mluvit. Srdce jsem měla jakoby připíchnuté k hrudnímu koši, zdeformované a neschopné bít. Jestli nezavře pusu, umřu. Věděla jsem, že umřu.

„... říkávala mi, že chce být jako ty. Tolik tě obdivovala...“

Zavři pusu, zavři pusu, zavři pusu! Ale ona pořád mluvila a mluvila o mojích... sestře...

... o Emmě...

... o Emmě... která je pryč... o mé Lily... která odešla...

Slíbila jsem, že na ni dám pozor. Zklamala jsem.

Z hrdla se mi vydral výkřik následovaný dalším a dalším. Ztratila jsem pojem o všem, co se dělo kolem mě, jen jsem si zacpávala uši před strašlivou hrůzou, která se ozývala v mém křiku. Klesla jsem na kolena.

Ne, nejen na kolena, ale padala jsem dolů, dolů, dolů do propasti, do nekonečně hluboké díry naplněné zoufalstvím, a přitom jsem stále křičela a křičela, naprosto pohlcená žalem a zaplavená zármutkem.

Někdo mě hladil po zádech, ale já jsem se nedokázala uklidnit. Křičela jsem tak hlasitě, a tak dlouho, že se mi nakonec zlomil hlas. Dusila jsem se a dávila, po tvářích se mi řinuly slzy a tvořily kolem mě jezero bolesti. Křičela jsem tak strašně, že jsem se celá trásla a opuchly mi oči. Nemohla jsem dýchat, nechtěla jsem dýchat. Ulevilo by se mi, kdybych zemřela.

Nevím, co se stalo pak. Podruhé v životě jsem omdlela. Doufala jsem, že už se nikdy neprobudím...

Já jsem se ale samozřejmě probudila. V následujících dnech jsem se zkoušela utěšovat naději, že to nejhorší, co mě mohlo potkat,

už mě potkalo. Nijak mě nepřekvapilo, že to vůbec nepomáhalo. Ale v určitém okamžiku jsem se aspoň smířila s tím, že se nejedná o žádnou noční můru. Tohle byla moje nová realita, takže jsem se s ní musela naučit žít, jinak bych ty slzy nikdy nezastavila.

Každou noc jsem seděla u okna a hleděla na novou zahradu. Jednalo se asi o čtvrt hektaru stromů a květin, ohraničenou plotem z dřevěných kůlů. Za plotem se zvedal kopec ozářený zlatým srpkem měsíce, ale protože to byl docela prudký kopec, viděla jsem jenom silné kmeny stromů tyčících se do výšky.

Byla jsem unavená, ale nemohla jsem spát. Kdykoliv jsem zavřela oči, znovu jsem prožívala tu nehodu. Raději jsem trávil čas hledáním tátových příšer. Při vzpomínce, kolikrát jsem přistihla tátu dělat totéž, jsem si nebyla jistá, zda chci prokázat jejich existenci nebo neexistenci.

Táta měl u sebe vždy zbraň, ale nikdy z ní nevystřelil. Přemýšlela jsem, jestli by mu vůbec k něčemu byla. Příšery neměly lidskou kůži v pravém slova smyslu... byly spíš jako duchové... nebo démoni, jejichž existenci si dosud nejsem jistá.

Tohle je směšné. Příšery neexistují.

A přece jsem po nehodě občas nějakou zahlédla, jsem si tím jistá.

Jako na zavalanou se větve keřů pohnuly. Naklonila jsem se dopředu, až jsem tiskla nos ke sklu. *Nejspíš je to vítr*, pomyslela jsem si, když jsem sledovala, jak se větve stromů dotýkají jedna druhé. Určitě. Větve, ne paže. A na nich jsou listy, ne ruce. *Určitě.*

Mou pozornost zaujalo cosi bílého. Polkla jsem. Mezi těmi stromy neběží žena s nahrbenými rameny, ale jelen. Musel to být jelen, ale...

Jeleni nenosí svatební šaty, že ne?

Zabušila jsem na tabulku skla, až se celé okno hlasitě roztřásl a žena – jelen – utekla pryč a rychle se schovala mezi stromy. Čekala jsem několik dlouhých minut, ale už se neobjevila.

Než vyšlo slunce, měla jsem víčka jako smirkový papír. Musela jsem s tím přestat, musela jsem se přestat takhle trápit. Jinak bych musela hodit ručník do ringu a přiznat, že jsem zdědila tátovo šílenství.

Nebyla by to neuvěřitelná ironie?

Při tom pomyšlení mi nebylo do pláče. Ani do smíchu. Ani jsem neměla chuť vlézt do postele. Začala jsem plánovat další noční hlídku.

TAJEMNĚ DIVOUCNĚJŠÍ A TAJEMNĚ DIVOUCNĚJŠÍ...

Letní prázdniny utekly příliš rychle a už tu byl první den třetího ročníku střední školy. Asherova střední škola se nachází na okraji Birminghamu, jen deset minut cesty od domu mých prarodičů. Tygři, do toho! Autobusem ta desetiminutová jízda trvala čtyřicet minut. Ale víte, já jsem byla vděčná za každou minutu navíc. Jak jsem řekla Kat tehdy v nemocnici, moje máma i táta studovali na Asherově střední škole, takže jsem se třásla strachy, jestli v některé vitrině neuvidím jejich fotografie.

Nikdy je nebudu hledat. Kdybych je uviděla, pravděpodobně bych se přímo na chodbě zhroutila, což se mi od pohřbu nestalo. Jo, ráda jsem si myslela, že jsem silnější, víc se ovládám, ale neměla jsem v úmyslu to riskovat.

Posadila jsem se dopředu, hned za řidiče a po celou cestu jsem měla skloněnou hlavu. S nikým jsem nemluvila a vystoupila jsem jako první, tak rychle, až mi batoh poskakoval na zádech.

S vytřeštěnýma očima a pocitem na zvracení jsem se zastavila před budovou školy. Bylo tu tolik studentů. Vysocí i malí. Černí i bílí. Kluci i holky. Bohatí i chudí. Konzervativní i zhulení. Štíhlí i neštíhlí. Oblečení i prakticky nazí. Všichni v hloučcích, nadšení, že zase mohou být spolu. Vzájemně se překřikovali a všichni se smáli.

Budova sama o sobě byla rozlehlá a trochu děsivá, protože, páni, Tygři brali svoje školní barvy vážně. Tolik černé a zlaté jsem nikdy neviděla. Černé cihly střídaly zlaté. Rostla tu spousta

stromů, ale i ty byly pomalované, kmeny černě, listy zlatě. K hlavnímu vchodu vedl betonový chodník s černo-zlatými tygřími tlapami. Před dveřmi stál detektor kovů, na který někdo připevnil tygří uši a fousky, takže i detektor měl tygří obličej.

V duchu jsem si udělala poznámku: *Nikdy neříkej nic špatného o kočkách z džungle*. Nejspíš by mi strčili hlavu do záchodu.

Zastavila jsem se v sekretariátu a požádala o mapu. Jedinou reakcí byl vyčerpaný povzdech a mávnutí směrem k hromádce map na pultu. Rychle jsem jednu popadla a zamumlala: „Dík.“ Rozvrh už jsem měla, takže mi zbývalo jen najít cestu. Můj orientační smysl ale nestál za nic.

Odcházela jsem, ale ze zadní kanceláře zrovna vyšla žena, a když mě spatřila, změnila směr a zamířila přímo ke mně.

Natáhla ruku s dokonalou manikúrou: „Ty jsi Alenka Bellová.“

„Ali,“ opravila jsem ji, zatímco jsme si potřásaly rukama. Měla pevný stisk. Velmi pevný.

„Já jsem ředitelka. Doktorka Wrightová. A nemysli si, že ti vystačí oslovovat mě *paní Wrightová, Wrightová* nebo *Hej, paní*. Já jsem si svůj titul tvrdě vydřela a ty ho budeš používat. Jasně?“

„Ano.“ Nenápadně, jak jsem to jen dokázala, jsem si ji prohlédla. Tmavě hnědé vlasy jí rámovaly hezký obličej. Měla olivově zbarvenou kůži, hnědé vlasy, z nichž prakticky sálalo: *Jsem tvrdá obchodnice*, a rty vykrojené jako Amorův luk.

„Kdybys něco potřebovala,“ řekla už na odchodu, „obrať se na některého z mých asistentů.“

„Děkuju. Já –“

Neslyšela mě, protože už byla pryč.

Vyšla jsem do chodby lemované plakáty s nápisy *Tygři jedou* a přečpané studenty, kteří spěchali všemi směry, házeli si (černo-zlatým) míčem na plážový volejbal a rozpustile se smáli. Zřejmě jsem šla příliš pomalu, protože pár lidí do mě dost nevybíravě vrazilo.

Ve snaze ochránit se jsem se přitiskla ke zdi se skříňkami. Dav brzy prořídne a já budu moct bez nehody pokračovat v cestě. Jak jsem tam tak stála, snažila jsem se nemyslet na svou starou školu a na skutečnost, že po vyučování už nikdy nepůjdu do blízké základní školy vyzvednout svou...

Ne, tam už nepůjdu.

„Ali?“

Zvedla jsem pohled z podlahy a uviděla před sebou hezkou brunetku, která stála uprostřed hloučku dívek. „Kat! Totiž, Rafane.“ Byla jsem tak šťastná, že vidím známý obličej, tak šťastná, že jsem udělala něco, co jsem neudělala celé léto. Usmála jsem se.

I ona se na mě usmála. Vypadala, že mě opravdu moc ráda vidí, a mávla na mě rukou, ať jdu k ní.

Překonala jsem vzdálenost, co nás dělila a ona mě objala, jako bychom byly dávno ztracené přítelkyně. „Dobře, dobře, podívejte, co Kat přitáhla. Chápete to? No jasně že jo. Já dělám jen fantastické vtipy. Ale dost už mého brilantního škádlení. Jsem tak ráda, že jsi tady!“ Prohlédla si mě od hlavy k patě a znovu se na mě zazubila. „Podívejme, tobě to ale sluší. Líbí se mi to!“

To byla určitě lež. Měla jsem okopané tenisky, roztrhané džíny a nejstarší tričko, které jsem našla. Látka byla tak prodřená, že to vypadalo jako bych si oblékla – haha – jen třásně. Neměla jsem náladu oblékat se, jako bych měla co oslavovat.

Terapeutka, ke které mě prarodiče přinutili jít, prohlásila, že se trestám za to, že žiju, zatímco zbývající členové mé rodiny zemřeli. (Kdyby ta slova řekla víc než jednou, usekla bych si uši a nechala jí je tam.) Na to už jsem přišla sama, děkuju. Tento poznatek ale nezměnil nic na tom, jak jsem se cítila.

„No?“ vybědla mě Kat. „Neřekneš mi, jak dobře vypadám já?“

Přejela jsem jí pohledem. „Nevypadáš dobře. Vypadáš úžasně,“ dodala jsem rychle, než se stačila naježít. Na nohou měla třpytivé boty, bokovky a těsné černé tílko. Tmavé vlasy jí v pěkných vlnách spadaly přes jedno rameno.

„Zlatá hvězda pro Ali,“ usmála se. „Takže. Dovol mi, abych tě představila. Dámy, tohle je Ali, moje opravdu výjimečná kamarádka.“

Ztuhla jsem. Měla jsem strach, že jim poví, kde jsme se seznámili, ale neudělala to, a já bych ji za to nejraději znovu objala.

„Ali, tohle je Reeve, Poppy a Wren.“

F-fajn. Nejsou tu žádné Jane, Beth ani Kelly. „Ahoj,“ usmála jsem se – nepřesvědčivě jako vždycky. Dívky byly stejně bezchybné jako Kat, s nádhernými tvářemi, které jsou obvykle k vidění jenom v časopisech. I oblečené byly jako modelky v časopisech, že by nad nimi jeden slintal.

Časopisy, no jasně. Nic jiného nedávalo smysl. Kat si svoje kamarádky vybrala z časopisu *Dokonalý svět*. Jsem si tím naprosto

jistá. Ve srovnání s nimi jsem si připadala nmoderní a pod jejich úroveň, jako by mě vytáhli z týdeníku *Psi bez domova*.

„Ráda tě poznávám,“ řekla Wren, nádherná černoška s nejúžasnějšíma karamelovými očima na světě.

„Každá kamarádka Kat...“ poznamenala Poppy, pihovatá ru-sovláska, jejímž osudem bylo provdat se za prince nebo někoho podobného.

„Já pořádám tenhle víkend večírek,“ přehodila si Reeve tmavé vlasy přes rameno. Měla pozoruhodně krásné a výrazné rysy a její kůže měla ten nejkrásnější, sluncem poprášený odstín bronz. „Jen malá oslava, že jsme přežili první týden školy. Tedy, první tři dny.“

Proč vlastně začíná školní rok uprostřed týdne?

„Musíš přijít,“ dodala.

„Já, ehm – hm.“

Já jsem nikdy na žádném večírku nebyla, ale slyšela jsem o nich vyprávět spolužačky. Proto jsem věděla, že 1) se budu tlačit v přečpaném domě s lidmi, které sotva znám, 2) se budu tlačit v přečpaném domě s opilými lidmi, které sotva znám – protože se tam pít bude – o tom mi vyprávěly nejen moje kamarádky, ale matka mě přinutila shlédnout několik propagačních videí o tom, jak alkohol ničí mozkové buňky – a 3) se to bude konat za tmy.

Kdysi jsem si strašně přála jít v noci ven. Dala bych cokoliv za obyčejnou procházku při měsíčku. Paží? Nohu? Proč ne svou duší?

Teď? Jen ta představa mě děsila k smrti.

„Určitě přijde,“ slíbila Kat za mě, „zajistím to. A teď šup, šup. Ali a já potřebujeme chvíli o samotě.“ Políbila každou kamarádku na tvář a poslala je pryč. Pak se obrátila ke mně. „Už jsi dostala rozvrh?“

Ignorovala jsem skutečnost, že právě přislíbila mou účast na večírku. Neměla jsem důvod ranit její city nepřátelským (a dětinským) *nikdy, za žádnou cenu mě tam nepřinutíš jít!* „Ano.“ Jelikož jsem už rozvrh uměla zpaměti, přeříkala jsem jí všechny předměty a modlila se, abychom aspoň jeden měly spolu.

„Bingo! Během oběda a odpoledního vyučování můžeme plánovat pokus o převzetí nadvlády nad touhle školou. Už jsem se rozhodla. Vládnout budu já a moje holky. A teď tě odvedu na první hodinu. Máš to přes dvě budovy, takže to bude pořádný výšlap.“

„A ty tam taky máš hodinu?“

„Ne. Já jsem tady.“ Ukázala palcem na dveře pár metrů od nás.

Mrkla jsem na hodiny na vzdálenějším konci chodby. Zvonit bude už za šest minut. „Nepřijdeš pozdě na vlastní hodinu?“

„Jo, ale nedělej si starosti.“ Zazubila se tím svým potutelným úsměškem a propletla si paži s mou. „Tohle bude můj dnešní dobrý skutek. A kromě toho si tě tím zavážu. No jo, já nic nedělám zadarmo. Zeptej se kohokoliv. V téhle škole mi úplně každý dluží nějakou laskavost. Fakt!“

Přestože byla velice drobná, neměla problém razit si cestu davem. Kdykoliv někdo udělal nebo řekl něco, co se jí nelíbilo, hned mu vynadala nebo ho odstrčila. A celou cestu si se mnou povídala a sdělovala mi všechno, co „potřebuju vědět k přežití na téhle škole“.

„Tahle holka je coura, tenhle kluk je hráč. Je hrozně milý, ale minulý rok se málem předávkoval, takže od něj ruce pryč. Ta holka je falešná jako pětník, lže a podvádí. Je to tak, Trino, mluvím o tobě,“ vykřikla. „Mimochodem,“ doplnila jen pro mě, „Trina kleje, totiž, chci říct, že mluví opravdu strašně sprostě. To já nedělám. Řídím se zlatým pravidlem nikdy neklít. Mám svou úroveň. Na rozdíl od Triny, té birminghamské coury.“ Tu poslední část samozřejmě zahulákala nahlas.

Napůl jsem očekávala, že se hezká, ale trochu maskulinní Trina vrhne přes celou chodbu a seznámí Katiny zuby se svou pěstí, ale Trina na Kat jen vrhla pohled slibující pomstu, odvrátila se a pokračovala v chůzi.

Fajn. Zapsala jsem si další poznámku: *Nikdy se nezapleť s Trinou*. Měla na sobě tílko, které odpovídalo školnímu řádu, ale přesto se jí podařilo ukázat své chlapské paže a všechna tetování. Vlasy měla ustřižené hned pod ušima a po celé zadní části krku se jí táhly jizvy jakoby od zubů.

Musím s tím očumováním okamžitě přestat, jinak se z toho zblázním.

„Tamhle ten kluk je gay, ale ještě s tím nevyšel na veřejnost,“ pokračovala Kat, jako by se nic nestalo, „takže se v tom raději nešťourej. Jeho kámoš má peněz jako šlupek, ale je to totální idiot. Jo, a tamhle ta holka je hrozně usoplená, takže když s ní budeš chtít mluvit, nezapomeň si vzít kapesník. Není špatná. Ale on je – sakra!“ Prudce se zastavila a přinutila mě udělat totéž. „Směj se, jako bych řekla něco strašně legračního.“

Smát se? Vážně? Copak si vůbec pamatuju, jak se to dělá?

Plácla mě po paži a ostře zasyčela: „Směj se!“

Fajn, přinutila jsem se smát. Stydím se přiznat, že to znělo, jako by mi do krku skočila žába a hrála na moje hlasivky jako na bonga. Dokonce i Kat se polekala a údivem otevřela pusku natolik, že jsem zahlédla její mandle.

Rychle se vzpamatovala, přehodila si vlasy přes rameno a kouzelně se rozesmála. Jako by anděl na vrcholu duhy hrál na harfu. To nebylo fér!

„Proč to děláme?“ zeptala jsem se tiše.

„Nedívej se, ale tamhle je můj bývalý přítel.“

Určitě nejsem jediná, která bere povel „nedívej se tam“ za „teď je nejlepší okamžik se tam podívat“. Podívala jsem se.

„Zlá Ali!“ Praštila mě po paži. „Zlá, zlá, zlá Ali! Copak se ne-umíš ovládat?“

„Promiň,“ zahuhlala jsem, zatímco jsem si třela paži. Přestala jsem se ale dívat? Ne. Přímo jsem zírala. Civěla jsem.

Vpravo od nás stála skupinka osmi kluků. Kdybych někdy potřebovala zjistit, jak vypadá sériový zločinec, jednoho bych tu měla (nebo osm). Byli vysocí, všichni, a samý sval. Všichni měli potetované paže a piercing v obličejí. Někteří měli kolem pasu řetězy. Možná je měli místo řemenů, ale na jejich tělech spíš vypadaly jako zbraně.

A hned jsem taky našla důkaz. Dva z nich měli na kotníku elektronická zařízení k výkonu trestu domácího vězení.

Poštuchovali se navzájem, řehtali se a mlátili se do paží. Jeden z nich dokonce druhému zapletl pěst do vlasů, druhou rukou ho chytil v pase a přinutil ho ohnout se a snášet ponížení, zatímco si na něj ostatní ukazovali a sprostě mu nadávali.

„Bývalo jich víc,“ upozornila mě Kat. „Dva z nich loni zemřeli na nějakou nemoc, co mění krev v toxickou břečku, takže člověk v podstatě shnije zevnitř. Není to nakažlivé nebo tak – studenti dostali letáky, kde se o tom psalo, protože všichni zpanikařili – ale, víš, je divné, že to oba chytili ve stejnou dobu.“

Zachytila jsem v jejím hlase... známku něčeho. „Znala jsi je?“

„Jo, a myslela jsem, že budu navěky řvát. Možná je hrozné, co teď řeknu, ale jsem tak trochu ráda, že odešli spolu. Byli to nejlepší přátelé a nikdy jsi neviděla jednoho bez druhého. A, páni, trochu jsem zabředla do morbidnosti. Omlouvám se.“

„V pohodě,“ řekla jsem – přestože jsem v pohodě nebyla. Na smrt a krev už jsem nikdy nechtěla ani pomyslet, a už vůbec ne

o nich mluvit. „Takže který je ten tvůj?“ zeptala jsem se, čímž jsem posunula náš hovor zpátky k žijícím klukům.

Znechuceně si odfrkla. „Ten blondák. A můj byl. Byl. Už není a nikdy nebude.“

Přeletěla jsem dav. Byli tam černoši, jeden s vyholenou hlavou, dva bruneti, jeden s vlasy černými jako havran a dva blondáci. Chtěla jsem si je pořádně prohlédnout, opravdu chtěla, ale sotva jsem očima spočinula na tom s černočernými, až skoro modrými vlasy, zarazila jsem se.

Na hlavě měl jasně červenou kšiltovku. Uprostřed byl nějaký nápis, ale nedokázala jsem ho přečíst. Byl jediný, kdo nedělal žádné opičky. Zády se opíral o skříňky a se založenýma rukama pobaveně a lenivě sledoval své kamarády.

Byl nádherný a já jsem při pohledu na něj stoprocentně, zcela bezpochyby, určitě začala slintat. Po rychlé a, jak jsem doufala, nenápadné kontrole – překvapení, neslintala jsem! – jsem si uvědomila, že přemýšlím nad barvou jeho očí. Možná byly hnědé. Nebo dokonce oříškové. Ať byly jakékoliv... páni, prostě páni! Ale přece jsem k němu nemohla jen tak napochodovat a říct: *Ahoj, já jsem Ali*.

„Hej, kočička Kat,“ zavolal kdosi. Přinutila jsem se přestat civět na kluka v červené kšiltovce a podívala jsem se na jednoho blondáka. „Pojď sem a pěkně se se mnou přivítej. Ty víš, že to chceš.“

„Chci tě vidět v pekle,“ zaječela na něj.

„Ále no tak. Nebuď taková, kočička.“ Byl vyšší než ten druhý blondák, měl studené hnědé oči a obličej, který by ďábla přinutil schovat se v tmavém koutě, cucat si palec a plakat za svou mámou. Přestože jsem si nedokázala představit, čím získal dívku jako Kat, dovedla jsem si představit, že ji podváděl. To bude ten její bývalý přítel. „Miluješ mě, nemůžeš si pomoct.“

„Doufám, že jsi od Riny chytil nějakou hnusnou pohlavní nemoc.“

Ostatní kluci se začali chechtat. Fakt, že na tváři udržel svůj úšklebek, namísto aby Kat rovnou zavraždil, mě docela překvapil.

„To je kruté, kočička. Jen jsem tě škádlil, když jsem ti říkal jiným jménem.“

„V obou případech?“

Jo. To je její bývalý. *Tááákže*. Trina, ta, co je „falešná jako pětník, lže a podvádí“ musí být ta Rina, co s ní měl o prázdninách

pletky. A upřímně? Byla jsem z toho pař. Kat byla jedna z nejkrásnějších, nejžensštějších dívek, jakou jsem kdy potkala, zatímco Trina byla drsňačka.

Ale to byl i Katin bývalý. Kromě výrazu *jsem sériový vrah* na obličej, měl potetované zápěstí i klouby na rukou.

„Nejsem blázen,“ odsekla Kat. „Lhal jsi mi a já jsem lhala tobě. Jsme si kvit.“

Teprve teď mu vymizel úsměv z tváře. „Kdy jsi mi lhala?“

Sladce se na něj usmála, jako by se bavila. „Pokaždé, když jsme byli spolu. Vůbec se mi to s tebou nelíbilo, jestli víš, co mám na mysli.“

„Dostala tě,“ neudržel se jeden z jeho kamarádů.

Odstrčil kluky stranou. „Nebud' taková,“ žadonil a já bych se vsadila, že žertoval jen napůl. V těch tmavých očích se zoufale zablesklo.

„Neříkej mi, co mám dělat. A kromě toho, tohle neber jako škádlení,“ oznámila a dala mu z každé strany facku. Jeho přátelé vybuchli smíchy.

Jeho sebevědomý výraz zmizel, ale přesto řekl: „Přinutím tě změnit názor a vyhraju tě zpátky. Je to jen otázka času.“

„Vlastně je otázka času, než tvými koulemi nakrmím svého psa.“ Koutkem úst mi pošeptala: „Připomeň mi, že si mám pořídit psa.“

Kluk s černými vlasy se na nás konečně podíval – jo, zase jsem na něj zírала – a já jsem úplně zapomněla na Kat i všechny její problémy. *Jsou fialové*, uvědomila jsem si. Nikdy jsem neviděla tak krásnou barvu.

To musí být kontaktní čočky. Nebo ne?

Krátce pohlédl na Kat a kývnutím ji pozdravil. Málem jsem si začala okusovat nehty, což byl odporný nervózní tik, kterého jsem se zbavila už před lety. Podívá se i na mě?

Odpověď zněla ano.

V okamžiku, kdy se naše oči setkaly, mi vyschlo v puse a ztratila jsem pojem o čase. Viděla jsem jenom jeho a chtěla jsem vidět jenom jeho. V tom zlomku vteřiny už nás nedělila šířka chodby – stáli jsme těsně vedle sebe, objímal mě, já jsem objímala jeho a líbali jsme se. Zázrakem všech zázraků byl aspoň o deset centimetrů vyšší než já, takže jsem se vedle něj cítila skoro jako trpaslík. Moc se mi to líbilo! A sláva, moc se mi líbilo i to, co jsme dělali...

Ještě nikdy jsem se s nikým nelíbala, ale teď jsem měla jazyk v jeho puse a on měl jazyk v mé puse, takže jsme se prakticky pojídali navzájem.

„Ali,“ namáhavě oddechoval, když mě tiskl ještě blíž, ještě pevněji.

„Cole,“ odpověděla jsem mu udýchaně. Nemohla jsem se ho nabažit a nechtěla jsem nikdy přestat. Byl tak horký. Tak horký, zatímco já jsem se vždycky, i v létě, třásla chladem. Nezáleželo na tom, kolik jsem na sobě měla příkrývek, pořád mi byla zima. Chtěla jsem zůstat tady, stejně jako teď, navždy.

Zapletla jsem ruku do jeho vlasů a shodila jsem mu kšiltovku. Naklonil hlavu a vrhl se na mě ještě drsněji, ještě hladověji,

„Ty tak úžasně chutnáš,“ zachrčel. Voněl santalovým dřevem a nějakým ovocem nebo snad čerstvě vybaleným jahodovým lízátkem.

„Mluvit budeme později. Teď se budeme jenom líbat –“

„– Ali. Ali!“ Kat stála přede mnou. Mračila se a třepala rukama. „Haló? Je někdo doma?“

Zamžourala jsem a uvědomila jsem si, že nejsem na stejném místě jako před chvilkou. A uvědomila jsem si i něco dalšího. Nikdy jsem nepřešla na druhou stranu chodby, nikdy jsem nepotkala kluka v kšiltovce – Colea, jak jsem mu říkala – nikdy jsem mu neprohrábla vlasy. Nikdy jsem se ho nedotkla a hlavně, přestože mě brněly rty a sotva jsem popadala dech, jsem ho nikdy nepolíbila.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Kat s ustaraným výrazem ve tváři.

Byla tak malá, že jsem přes její rameno bez problému viděla na hlouček kluků. Na chodbě už skoro nikdo jiný nebyl. Možná proto, že zvonilo – nebo spíš odzvonilo. Sakra, sakra, sakra, sakra. Jak dlouho jsem na toho kluka civěla?

Aspoň že on na mě hleděl taky. I když, možná to nebylo dobře. Mračil se na mě, ale tak, jako by mě potkal v temné uličce, chystal se mě shodit na zem a ukrást mi peněženku. Jeden z kamarádů ho tahal za paži a snažil se získat jeho pozornost.

Kluk v červené kšiltovce po mně cvakl zuby, otočil se a odpochodoval. Ostatní kluci se trousili za ním. Jeden z nich mumlal: „Mohl bys nám vysvětlit, co to mělo znamenat, chlape?“

Ve snaze najít rovnováhu, jsem se opřela o skříňky. Teprve teď, když se vzdálenost mezi námi zvětšila a konečně se ztratil z dohledu, jsem dokázala popadnout dech. „Ten s tou čepicí na

hlavě,“ obrátila jsem se na Kat. „Jak se jmenuje?“ Zřejmě jsem ji nejdřív měla ujistit o své duševní způsobilosti, ale zoufale jsem dychtila něco se o něm dozvědět. Stejně bych o své duševní způsobilosti nikoho přesvědčit nedokázala.

Kat zvrátila hlavu dozadu, jako by pro ni náhle byla příliš těžká, ale ani na chvíli mě přítom nepřestala probodávat očima. „Proč? Zajímáš se o něj?“

Otevřela jsem pusy a zase ji zavřela. Hlavně mě zajímalo, co se to tu vlastně stalo. Jak to, že jsem si tak živě představovala, že ho líbám? Jak to, že mi ta představa připadala tak reálná, že jsem cítila jeho žár, jeho sílu? Tak reálná, že na něj moje tělo fyzicky reagovalo?

„Jen jsem zvědavá,“ zahuhlala jsem nakonec ve snaze o nenucenost, kterou jsem necítila. Moje slova ale byla zcela pravdivá. Já jsem zvědavá byla.

Neskočila mi na to. „To je Cole Holland, a s ním, děvče, určitě randit nechceš. Věř mi.“

Nevěřila jsem vlastním uším. On se opravdu jmenoval Cole? Ale... jak jsem to mohla vědět?

Slyšela jsi, jak na něj někdo tím jménem volá, to je vše. Záležitost podvědomí, nic víc.

Možná. Asi. „Proč?“ zasípala jsem.

„Protože jsem v tomhle ohledu velmi důvěryhodná. Už mě přece nějakou chvíli znáš, ne?“

Kdybych právě neprožívala takový dramatický otřes, nejspíš bych protočila panenky. „Neptám se, proč bych ti měla věřit. Ptám se, proč bych s ním neměla chodit.“

„Aha. No, pro začátek, třeba proto, že se ho bojíš.“

„Já se ho nebojím.“

Stoupla si na špičky a popleskala mě po temeni hlavy. „Jelikož si tu malou pravdu nechceš přiznat, co třeba tohle? Je vůdcem té smečky zuřivě zvěře a je strašně nebezpečný.“

Nebezpečný. Jo, chápu. „Ty jsi chodila s jedním z jeho přátel.“

Rozhodila paže, jako bych trefila hřebíček na hlavičku. „A podívej, jak jsem skončila – podvedená a se zlomeným srdcem.“ Po chodbě už bylo slyšet jen jemné zavírání dveří. Kat se rozhlédla. „Pojďme. Dokončíme tu cestu do tvé třídy.“

Chodby teď byly opuštěné a já se konečně mohla volně pohybovat. Měla bych se uvolnit. Namísto toho jsem si připadala, jako

bych byla do něčeho zapojená. Možná do baterie? Sršela jsem energií. A v hlavě mi jenně bzučelo. Dokonce i světla v chodbě jako by zářila jasněji.

„Cole je z nich nejhorší,“ vysvětlovala Kat.

„On mluví a ostatní ho na slovo poslouchají. Často chodí za školu a dělají... no, můžeš hádat stejně dobře jako já. Ne, pravděpodobně ne tak dobře, ale skoro stejně. Možná si říkáš, že bych to měla vědět, ale Frosty mi nikdy nic neřekl. Pochopitelně. Věčně jsou zranění, takže je zřejmé, že všechno řeší násilím. A zmínila jsem se o tom, jak hrozně jsou tajnůstkářští? Cole je nejhorší, ale Frosty stojí v radě na přídomek *Mlčí jako hrob* hned za ním, přísahám.“

„Frosty? Jako ten sněhulák?“

„Můj bývalý.“

„To chápu, ale on se jmenuje...“

„Je to přezdívka. Jednou v zimě si omylem zabouchl dveře a než ho našli, byl zmrzlý téměř na kost. Málem mu amputovali všechny končetiny. Fakt!“

„Opravdu?“ Nevšimla jsem si, že by mu něco chybělo. Kdyby mu málem měli amputovat končetiny, určitě by mu vzali aspoň několik prstů, nejzranitelnějších částí ruky.

„Fajn, přišel o prst na noze, ale omrzliny jsou zrádné. Každopádně, jediné holky, které se s nimi někdy zúčastňují jejich malých dobrodružství, jsou Mackenzie Loveová – Coleova bývalá – a Trina, se kterou už ses naneštěstí seznámila.“

Cole se pořád scházel se svou bývalou? To byla čára přes rozpočet. Ne že by mi to vadilo. Přece jsem neměla v úmyslu, já nevím, chodit s ním, provdat se za něj, mít s ním děti. Já jsem jenom chtěla znát odpovědi. Opravdu.

To, co se stalo na chodbě – nebo spíš nestalo – mě dost vyděsilo. Chci říct, vždycky jsem měla bujnou fantazii, vezměte si třeba tu příšeru ve svatebních šatech, o které jsem byla přesvědčená, že ji vidím v lese, ale tahle malá epizoda, kterou jsem v duchu prožila s úplně cizím klukem, překonala všechno, co jsem si doposud byla schopná vymyslet.

„Dej si pozor,“ podívala se mi Kat do očí. „Kdyby ses s nimi zapletla, Mackenzie by ti šla po krku a ohrozila tvoji existenci. Ztratila bys všechny svoje dosavadní přátele a šla bys z jednoho průšvihů do druhého.“